

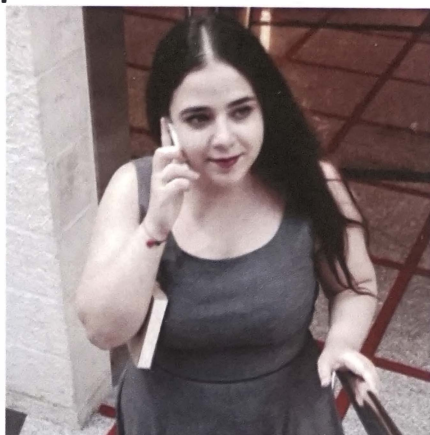

שושנה יוסופוב

פולחן האביב

שושנה יוסופוב-קנרוסובסקי

נשואה. ילידת שנת 1992, בעכו (ישראל). הצעירה בין אחיה, נולדה לעזריה ופרידר יוסופוב, אשר היגרו מבאקו (אזרבייג'ן) בשנת 1990 ארצה. בוגרת מחלקת אנימציה ומדעי-הרוח, בבית-הספר מנשר לאומנוּר והאוניברסיטה הפתוחה

ברעננה. מאירת, אנימטורית, מוזיקאית וסופרת בז'אנר מדע-בדיוני ופנטסיה לבני-נוער ולמבוגרים.

שושנה התחילה את מסע הכתיבה שלה בגיל צעיר מאוד והוציאה את ספרה הראשון "הפנינה השחורה" בשנת 2009, איתו היא הצטרפה לאגודת הסופרים של ארץ-ישראל, בהיותה בת 16 בלבד.

בימים אלו, שושנה מתגוררת בגרמניה עובדת כפריילנסרית בתחום המדיה והפרסום, ועומלת על ספרה השלישי, אשר שייך לסדרת-ספרים קצרה של עולם פנטסטי ומיוחד במינו.

www.shoshaartwork.wixsite.com/website
shosh.yusufov@gmail.com

"...הכתיבה שלי השתפרה, אבל זה לא אומר שהפסקתי לתקן את עצמי ... תמיד יש מקום לשיפור נוסף..."

שושנה יוסופוב

מוקדש לכל מי
שהאמין בי ולמי
שאני אוהבת...

תודה לכם!

מדע-בדיוני ופנטסיה
מהדורה ראשונה

הספר הודפס בשנת 2018 על ידי
סיטי פרינט בע"מ
קרית ביאליק

סיטי פרינט בע"מ
דפוס אופסט ודיגיטלי בע"מ
טלפון : 04-8419760 | 04-8745092
פקס : 04-8490922
דוא"ל : cityprint.il@gmail.com
אתר אינטרנט : www.ctprint.co.il

כל הזכויות שמורות ליוצרת,

שושנה יוסופוב ©

ישראל, 2018

שושנה יוסופוב

פולחן האביב

סיטי פרינט

דפוס אופסט ודיגיטלי בע"מ

סיטי פרינט בע"מ

קרית ביאליק

החלק הראשון

קורבן-האביב

הדבר האחרון לו ציפיתי בבוקר הקריר הזה היה להיתפס ולהזרק לתוך כלוב. לא שציפיתי למשהו אחר מברברים פרימיטיבים כמותם, זאת אומרת, תמיד ידעתי שאתפס ביום מין הימים הללו, אבל לסגור אותי בתוך כלוב, כמו חיה – לזה לא ציפיתי.

דחפתי את עצמי מרצפת-הכלוב הקרה וניערתי את ראשי ממכת ההלם שקיבלתי כאשר הם זרקו אותי פנימה. הסתובבתי אחורה על ברכיי, לכניסה היחידה של הקופסה הקטנה הזאת ונשפתי את זעמי בגניחה עצבנית. אני לא מאמינה שיכולתי אפילו לעמוד בתוך המרחב הקטן הזה, שלא לדבר על לברוח או לצאת מכאן.

הם עמדו סביב הכלוב ונעצו בי, כאילו שהייתי אחת מחיות-הצייד שלהם. *מצחיק*, לאור העובדה שהם היו החיות, הברברים הפראים שלכדו וכלאו אותי במקום הזה. הם עמדו כעת עירומים ביום הקריר הזה, ובכן, חלקם היו לבושים במכנסיים וחלקם אף עמדו אך ורק בפיסת בד קטנה שהסתירה, למזלי את נכסם מפניי. צבע כחול כיסה את גופם בציורים מעוקלים ופגאנים, אפילו מחצית מפניהם היו מכוסות בצבע, וכל אחד ואחד מהם לבש מגפיים עשוי-פרווה.

הם בהו בי וסקרנות ציירה את פניהם, כאילו ציפו שיצמחו לי זוג קרניים מהראש.

רציתי לבכות, לצרוח ולהתחנן שישחררו אותי ויתנו לי ללכת, אבל לא העזתי להוציא מילה מפי. לא רציתי לתת להם את שביעות הרצון ובטח שלא את תבוסתי,

ובמקום זאת העברתי מבטי הדוחה על כל אחד ואחד מהם, וחיכיתי בדממה למה שיקרה לי הלאה.

כמובן שלא הייתי צריכה לחכות לזמן רב מדי כאשר השמאן שלהם, גבר באמצע השלושים לחייו, אם לא יותר, התקדם אל הכלוב ובהה בי בדממה.

עיניו האפורות חדרו לגופי כאלפי להבים חדים, אשר חתכו לעומקי-נפשי ופצעו אותי בפחד ובחרדה.

"זאת היא?" שמעתי מאחד הגברים שלכדו אותי.

זקן אדמוני כיסה את פניו והסתיר את פיו בזמן שדיבר אל השמאן, אשר שתק והיטה ראשו הצידה, בוחן בי בדיוקנות מחלחלת.

הרגשתי בגועל עולה אט במעלי-גרוני והבנתי שעמדתי לאבד את תוכן בטני – לא שהיה שם הרבה. לא אכלתי מזה זמן רב, אלא אם כן פירות-יער נחשב למזון מספק במקום הזה. הרעב אמור היה להרוג אותי ובמקום זאת, הוא הביא אותי הנה – לברברים הללו.

ידעתי שלא הייתי אמורה ללכת לעומקי-היער צפונה, אבל מה עוד יכלתי לעשות? החורף לקח את האוכל ממרבית הכפרים הדרומיים ואיש לא רצה לקבל אותי לביתו, לא שיכולתי להאשימם על הדבר. הרי, מי צריך פה נוסף להאכיל בחורף הקשה הזה? וגרוע מזה, נדמה כי האביב לא מיהר להגיע ולהביא איתו את הפריחה, או את המזון, ואפילו חיות-היער לא רצו לצאת ממחבואם בגלל הקור הזה.

וכך, למעשה, מצאתי את עצמי באזור הזה, בחיפוש אחר מזון כלשהו, אזור אשר היה שייך לפראים הפגאנים הללו.

מה הם רצו ממני בכלל? מדוע הם לכדו אותי? מדוע לא הרגו אותי, לא שהתלוננתי על הדבר.

השבט הברברי הזה היה בין האחרונים שהאמין בפגאנים באזור הזה של היער, כל השאר עזבו צפונה מכאן. הם היו האחרונים שסירבו להמרות את דתם ואמונתם לדת החדשה – הדת אליה השתייכתי.

שמעתי שהם לא נהגו ללכוד אנשים כמוני, אלא להרוגם במקום. אם כך, מדוע הם השאירו אותי בין החיים? למה הם כלאו אותי בתוך הכלוב הקטן הזה, כאילו שהייתי אחת החיות המסוכנות של האזור הזה.

עצרתי את נשמת, כאשר השמאן כרע על ברכיו בפניי הכלוב, נשען על המטה שאחז בידו וסרק את המרחב הקטן סביבי, כאילו שיכול היה להכנס לכאן מישוהו נוסף מלבדי. רציתי לצחוק כנגד המחשבה המטופשת שהוא יצא מדעתו, אם הוא באמת האמין במשהו כה מגוחך, אך מצאתי את עצמי שותקת במקום זאת ובוהה בו בציפייה מטלטלת.

המשוגע חזר להביט לעומקי-עיניי והמתין בדממה, כאילו שחיכה למשהו ממני, אבל למה?

הוא לבש שמלת טוניקה ארוכה אשר חשפה את ברכיו כאשר הוא התכופף אליי. הסטתי מבטי לשלו, מנסה להתרכז בפניו הצעירות במקום בברכיו החשופות.

הוא לא נראה זקן דיו בכדי להיות שמאן ואם זאת, משהו בדרך בה עיניו נעצו בי הביאו לי לתחושה מרירה ומפרפרת. העוצמה שהדהדה ממנו, זחלה כזרימה כוחנית ומטלטלת על פניי עורי, כמו אלפי-עקצוצים דוקרניים של פחד.

"אדוני השמאן." חזר האדמוני בשפה הברברית שלהם, "מצאנו אותה ביער כפי שניבאת–"

השמאן הרים כף ידו באויר, כמסמל לאדמוני לסתום את פיו, לפני שליטף אגודלו על שפתו התחתונה בתנועה איטית ומחושבת.

עיניו המצומצמות חלפו עליי לאט ובהרהור, כאילו שהוא ניסה לחדור לתוך מוחי במבטו הישיר והקר. למה התכוון האדמוני? האם הם חיפשו אחריי? האם הם שמעו עליי? האם הם כאן בגלל מי שאני, או אולי בגלל היכולות שלי—

לא. ניסיתי להרגיע את הרעד שעלה בגופי. זה לא יכול להיות, כיוון שאיש לא ידע. איש לא יכל לדעת, חזרתי ואמרתי לעצמי בבטחון רב יותר, לפני השפלתי עיניי החוששות על רצפת-הכלוב, הרחק ממבטו הישיר של השמאן.

פחדתי. חששתי שמה הוא יוכל לראות דרכי, או אפילו לקרוא את מחשבותיי ברגע זה.

"הזקן דיבר אליי." הוא הודיע לי ופקד בקולו הצרוד, "הביטי בי." אך המשכתי להביט למטה.

הזקן? קימצתי את אגרופי סביב בד-שמלתי. הזקן, האל הפגאני שלהם, אל השמש והלהבה אליו התפללו הברברים כל חורף, כך שיאיר את אדמתם בחום ויחזיר את השמש, האביב והפריחה לאדמה הזאת.

"הביטי בי." הוא פקד שנית והפעם בשפה הדרומית – בשפה של אבי.

בלעתי רוק ובלית ברירה, החזרתי מבטי לשלו, כיוון שלא יכולתי לעשות אחרת. עיניו המצומצמות מילאו בחשד ומשהו שנראה כמו זימה השתקף בהן. הוא הושיט ידו בין סורגי-הכלוב ולפת בלסתי, מושך את פניי לעברו. תפסתי בסורגים לפני שפניי פגעו בם ופלטתי יבבה קצרה ומבוהלת.

המגע הישיר שלו עליי, הביא לזרם חד על עורי, כמו מכת-חשמל קצרה ודוקרת. הפסקתי לנשום ויכולתי לראות את התמונה שצוירה בראשו, התמונה שהוא העביר אליי דרך המגע הישיר בינינו. התחושה חילחלה

לתוך ביטני ככובד של עשרות אבנים, אשר משכו בי מטה ומטה.

אני עמדתי, קשורה לעמוד במרכז של מעגל-אבנים ומאחורי עלתה השמש. לא יכולתי לזוז או אפילו לנשום. הרגשתי בלהבות שורפות אותי – את עורי, יכולתי להריח את בשרי הנשרף ועיניי צרבו מהעשן הסמיך שעטף אותי כשמיכה כבדה.

האם זה מה שהוא תכנן בשבילי? אבל למה? בשביל מה? לא העזתי להסיט מבטי משלו, שמה יבחין במה שראו עיניי דרכו. הוא בהה כעת עמוק לתוכן ולאחר הרהור די קצר, הוא חייך אליי, חיוך חולני ובטוח.

"אלו הן העיניים אשר חיפשתי," לחש השמאן בקולו המבחיל, "עיניים מלאות שחור ואפלה... ראיתי אותך בין להבות-המדורה, קורבן-האביב".

קורבן? עצמתי את עיניי ולקחתי נשימות קצרות ורועדות לתוך אפי. קורבן-האביב? חזרתי להביט בו בשוק מוחלט. האם... האם אני הייתי הקורבן ליום הראשון של האביב שלהם? טרטרתי את ראשי מצד לצד בהכחשה.

לא...

נשפתי בחוסר הבנה ושלחתי מבטי בין הגברים שעמדו סביב הכלוב – חמישה בכמותם, וכל אחד ואחד מהם חייך אליי, חיוכם מלא זימה וגועל. הם ידעו, כמובן שהם יידעו, הרי היו אלה הם אשר לכדו אותי מלכתחילה.

"די. די." נאנח השמאן באכזבה מלאה, "אין זאת הדרך לפגוש את ייעודך, יקירה... כך רצה הזקן בעצמו. הוא בחר בך ועליך לשמוח – הרי זהו כבוד גדול".

בהיתי מעבר לטשטוש ראייתי, כאשר דמעות מילאו את עיניי ואחזתי בהם מלזלוג החוצה – באמת שניסיתי

להחזיק בעצמי, אבל לא הצלחתי. זה היה אבוד, אני הייתי אבודה.

עצמתי את עיני ונתתי לדמעות ליפול בחופשיות על לחיי. הם התכוונו להקריב אותי לזקן שלהם, אני הייתי קורבן-האביב שלהם ולכן הם הביאו אותי הנה – לכן הייתי פה.

השמאן נשף את תסכולו ושחרר את פניי בדחיפה חזקה ומאוכזבת. יכולתי להרגיש את ההקלה חודרת ללבי מניתוק המגע בינינו.

לקחתי נשימה עמוקה ונרתעתי מקיר הסורגים לעומקי-הכלוב, כך שהוא לא ייגע בי עוד.

"השאירו את האחרים הרחק ממנה." פקד השמאן על לוחמיו.

"אבל... האם יהיה נבון זה להשאירה כאן לבדה?" שאל אחד הגברים, צעיר בגילו. מבטו נפל עליי בחשד כאשר הוא חזר להביט בי שנית.

זה לא שיכולתי לברוח מכאן, רציתי להגיד לו, אבל בחרתי לשתוק במקום זאת.

"אין צורך לדאוג לה. הכי חשוב שהיא תהיה מוכנה לשעת הזריחה." השמאן קם על רגליו ונשען קדימה על המטה שלו. "וכעת... עלינו להתכונן לפולחן, לקראת האור הראשון".

כל אחד מהקבוצה נד לחיובי למשמע דבריו לפני שפנה לבצע את משימתו, מלבד האדמוני. הוא נותר מביט בי, משהו שונה בעיניו, משהו שלא מצא חן בעיניי. משהו שראיתי כבר בעברי הלא רחוק – משהו שברחתי ממנו. נשענתי אחורה עם גבי אל קיר הסורגים וחיבקתי את ברכיי אל החזה שלי.

"אדוני, מניין לך שהיא האחת?" הוא שאל בשפה שלהם, כך שלא אבין.

"אני ראיתי את העיניים השחורות הללו בין להבות-
התפילה." השיב לו השמאן, מחייך לעצמו בשביעות
רצון עצומה, כאילו היה זה הוא האחד אשר לכד אותי
במו-ידיו ולא לוחמיו. "עיניים מלאות באופל וחוץ, הלא
כן?" הוא חזר להביט בי בשאלה.

"הזקן הראה לך את עיניה..." האדמוני נד לעברו
בפליאה לפני שחזר ואמר, "אם כך, אל תדאג, אדוני.
הכול יהיה מוכן לזריחה הראשונה." הוא קד לעומק,
הסתובב ופנה בחזרה אל הכפר הרחוק.

כפר שלא יכולתי לראות מהמרחק הזה, אבל יכולתי
בהחלט לשמוע. הקולות העליזים, המשוחחים
והשלווים שלהם הביאו לי לרוגע מסוים שלא הייתי
כאן לבדי. שלא הייתי היחידה במקום הארור הזה והיו
כאן אפילו ילדים. יכלתי לשמוע את צחוקם מהמרחק
הרב בינינו, או שהייתה זאת הרוח שנשאה אותם אליי.
חיוך מריר כיסה את פניי ובחנתי סביבי, לפני
שהשפלתי מבטי למטה.

הכלוב עמד בין גזעי-היער והסתיר אותי מעיניו
הסקרניות של הכפר. אני מניחה שאיש גם לא אמור
היה לדעת שהייתי כאן מלכתחילה.

הרי הקורבן, זאת אומרת אני, הייתי אמורה להופיע
כהפתעה בפניהם. הם לא היו אמורים לדעת שלכדו
אותי יום לפני הזריחה, אלא שהייתי יותר כמשהו
שהזקן עצמו שלח אליהם מהשמיים.

הושטתי אצבעותיי לאורך רצפת-הכלוב, מחוץ לסורגיו
וקרעתי את העשבים הקרים והרטובים שצמחו מתוך
האדמה לתוך הכלוב.

הייתי קוראת למקום הזה יפה, אך לאור העובדה שלא
יכולתי לצאת מין הקופסה הקטנה הזאת, או אפילו
להסתובב בצמחייה מלאת-הפלאים הזאת, בחרתי

להתעלם ממנה, ובמקום זאת חזרתי להביט על השמאן בציפייה.

אני ידעתי בדיוק כיצד הזקן, אל השמש והלהבה שלהם דיבר אליהם, שמעתי זאת מאחד הנזירים במנזר. הוא סיפר לי שהשמאנים שתו משקה מיוחד, אשר הביא להם להזיות וגרם להם להאמין שהלהבות דיברו איתם. קראו לעשב ההוא, אלביציה ורודה והם ריסקו אותו במכתש יחד עם מימחה ביישנית, צמח שהביא להזיות ורוגע. אני ידעתי זאת, כיוון שהנזירים השתמשו בצמחים הללו בכדי להקל ולטפל בכאבם ופציעותיהם של חולים רבים.

ניגבתי את דמעותיי בשרוול-שמלתי ומשכתי באפי בתנועה חסרת שליטה. אסור היה עליי לוותר. הזריחה של האביב תהיה כאן רק בשעות הבוקר ועל כן היה לי עוד זמן – יש לי עוד זמן.

הבטתי סביבי בחיפוש אחר משהו איתו אולי אצליח לברוח מכאן. אני הייתי חייבת לנסות ולהצליח איכשהו לצאת מהמצב הנוראי הזה. עצמתי את עיניי ובלעתי רוק, לוקחת נשימות עמוקות ומרגיעות. הכל יהיה בסדר, חזרתי והרגעתי את עצמי.

"אל תדאגי..." שמעתי את השמאן וחזרתי להביט בו.

איך בכלל יכולתי לשכוח שהוא עוד היה כאן?

"אני אשלח הנה נערה לטפל בך..." הוא נשען על המטה שלו קדימה וברחמים בהה בי. "את חייבת להיות רגועה לשעת הזריחה, יקירה. אנחנו נאכיל ונשקה אותך ולפני שנעלה אותך לזקן, ננקה ונקלח אותך. אני מבטיח לך, שאנחנו נדאג לך עד הסוף. את תהי שלוה ונקייה ומוכנה לבואו של המשרת, שיקח אותך על כנפיו הגדולות." אמר האיש, מביט מעלה לשמיים, כאילו שהוא יכל לראות זאת במו עיניו.

הוא באמת ציפה ממני לקבל את ההחלטה שלו באופן כה פשוט, כה פתוח שרציתי לצחוק עליו – על אמונותיו ודעותיו. אני לא התכוונתי ליפול קורבן לאנשים הנוראיים הללו, אם ניתן היה לקרוא להם אנשים – אלו היו ברברים, חיות פרימטיביות ואני לא התכוונתי לוותר להם, או לאף אחד אחר.

אין כלוב שיחזיק בי, אין כפר שיקריב אותי ואין חיים שלא אחיה במלואם, אמרתי לעצמי באמונה שלמה.

לאחר דממה ארוכה בה לא שמעתי מילה מהאיש ההוא, החלטתי להחזיר את מבטי לעברו, אך הוא כבר לא היה שם. הוא עזב ומבלי אפילו להוציא מילה – המטורף.

נשענתי קדימה על ברכיי והבטתי סביבי בחיפוש אחר משהו או מישהו, הרי לא רציתי שיראו אותי עושה את אשר עמדתי לעשות.

כאשר הבנתי שהייתי לבדי במקום הזה, התחלתי לחפש אחר התיק שלי. הרכוש היחיד שנותר לי, בו היו כמה פירות-יער אשר אספתי בין שיחי-המקום וצמחי-המרפא, ששמרתי בתוך הבקבוקונים שלי.

כאשר הברברים ההם תפסו אותי, הם לקחו אותו ממני בכוח ואני התכוונתי להחזירו. זה היה הדבר היחיד שנותר מהעבר שלי, אשר בחרתי לעזוב ואם אצליח איכשהו לברוח מכאן, היה עליי להחזירו בחזרה.

כאשר הבנתי שאני לא אמצא כאן שום חפץ מחפציי, החלטתי לזרוק את הרעיון ההוא ולהתחיל בחיפוש אחר אבן, או מקל או משהו, בכדי לפתוח את הכלוב בו נתקעתי. וכאשר זה לא הצליח, תפסתי בעמודי-הסורגים והתחלתי לטלטל אותם בחוזקה, כאילו שזה יעזור לי איכשהו לצאת מכאן.

בשם האל הקדוש, מה כבר עשיתי? מדוע אין לי מנוח בחיים הארוכים הללו? דפקתי את ראשי על קיר הסורגים בגניחה מיואשת וקפאתי במקומי, נזכרת בסיבה בגללה עזבתי את המנזר מלכתחילה.

הרמתי את כפות-ידיי ובהיתי בהן בריכוז. האם אצליח להעיר את כוחי, לאחר כל הזמן הזה שלא השתמשתי בם? לקקתי את שפתיי לתחושת היובש בפי. יכולתי להרגיש בלבי המשתולל פועם בחוזקה במרכז החזה שלי. מה כבר יכולתי להפסיד? נשענתי קדימה והבטתי סביבי בדאגה שמישהו יתפוס אותי בשעת מעשה.

הושטתי ידיי מחוץ לסורגי-הכלוב והצמדתי אותן לאדמה הרכה. עצמתי עיניי וניסיתי להתרכז בתחושה הרחוקה ההיא – התחושה שהצילה אותי ביום ההוא והעירה את היכולות שלי.

מכשפה! שמעתי את האשמות בראשי וניערתי אותן. תחילה, היה עליי לנקות את המהומה אשר התחוללה בראשי, לפני שנתתי ליכולות שלי להפתח שנית. היה עליי להשאר נקייה וחשופה, אפילו עירומה מעט בכדי לתת ליכולות הללו לצאת החוצה.

נשמתי לעומק ונתתי לעצמי לראות. תחילה תחושה של שלווה עטפה אותי – רישרוש העלים למגע הרוח, הציפורים המציצות, אור השמש על פניי האדמה הקרה והרטובה, ואז... אז זה בא אליי, והצליל הפך לצלול יותר. יכולתי לשמוע את הזרעים הנעים תחת האדמה, את השורשים העמוקים של העצים הזקנים של היער הזה. ניסיתי להגיע ולגעת רחוק יותר, עמוק יותר, וכאשר הצלחתי יכולתי לשמוע את הכל.

תחילה, היה זה צחוקם הצלול של הילדים המשחקים, כאילו שהיו הם כאן ממש למולי, מתרוצצים מפה לשם בצלילים הילדותי והעליז.

ניסיתי לדמיין את עצמי נכנסת רחוק ועמוק יותר לתוך האדמה, כאילו שיכולתי לראות את המקום כולו כמו מפה מצוירת על פניי מגילה גדולה וחלקה.

הכפר עמד במרכז היער, בו לא העזו לצמוח עצים. הוא היה בנוי ממספר אוהלים בו התגוררו כשלושים איש לפחות, מרביתם היו ילדים.

הגברים התרוצצו ממקום למקום, בונים משהו במרחק רב מהכפר. משהו עצום וגבוה עמד במרכז מעגל-האבנים הגדולות, אותם האבנים אשר ראיתי בעיניו של השמאן, כאשר הוא נגע בי. זה היה המקדש העתיק והפגאני שלהם, מקדש לאל השמש – הזקן שלהם.

הנשים שלהם ישבו לאורך הנחל הקטן, שעבר לא רחוק מקרחת היער. יכולתי להרגיש את השלווה והרוגע שלהן, והשמחה שעברה בין כל אחד ואחת מתושבי-המקום הזה, כאילו שלא הייתה להם אפילו שמץ של דאגה בחייהם, כאילו שהיו הם מנותקים לחלוטין מהעולם הסובב סביבם.

ניפוך ענפים ניתק אותי מהתמונה שצוירה בראשי ודמות קטנה הופיעה במקומה. פקחתי עיניי והסטתי מבטי לצד. שם מאחורי אחד העצים, הציצו להם קצוות מתולתלים של שיער בהיר. הרמתי ידיי מהאדמה והמתנתי לו בדממה. מי שזה לא היה, הוא לא היה מסוכן. אני ידעתי זאת, יכולתי להרגיש אותו, זאת אומרת אותה. חייכתי לעצמי, כאשר פנים נבוכות הציצו מאחורי גזע-העץ.

הייתה זאת ילדה כבת חמש לפחות. תפסתי באחד הסורגים וסידרתי את ישיבתי בתוך הכלוב הקטן, ממתינה לה בדממה. יכולתי להרגישה במגע הקצר שלי עם האדמה ועל כן, ידעתי שלא היה זה פחד או חשש, אלא רק סקרנות טהורה אשר הניעה אותה לבוא הנה.

סימנתי לה לבוא אליי וכאשר היא יצאה ממחבואה, בהיתי בה בפליאה מוחלטת.

היא בקושי הגיעה למטר מעל האדמה. שיערה הפרוע והמתולתל נצבע בצבעי-התותים, מלווה בגוונים בלונדיניים וחומים. עיניה הגדולות והעגולות צובעו בצבע כחול בהיר, כשל השמיים בימי-הקיץ החמים ושפתיה המלאות חייכו אליי בביישנות מתוקה.

אבל לא היו אלו השפתיים, השיער, או אפילו העיניים הנוצצות שהפתיעו אותי, אלא הצלקת העמוקה אשר השתרעה לאורך פניה – החל ממצחה ומטה אל הלסת שלה, חולף על פני עינה השמאלית, לחייה וזווית שפתיה.

היא נופפה בידה לשלום והחזרתי לה באותה המידה. עצרתי באמצע הניפוף, כאשר הבנתי שאולי דרכה אוכל לראות את המקום טוב יותר. הושטתי ידי מעבר לסורגים וסימנתי לה לבוא אליי. אם אוכל אפילו לשנייה אחת לראות דרכה את הכפר ממנו היא באה, אולי אצליח לתכנן את הבריחה שלי טוב יותר.

היא מצמצה בתמיהה, הריסים הארוכות שלה נעות כמניפה על לחייה העגולות. הצלקת הביאה לה למשהו יפה, לא יכולתי להסביר זאת אפילו – היא הייתה יפה, מתוקה וכה תמימה, שכאשר היא החלה להתקדם אליי בביטחון כה רב, פחדתי עליה.

לא רציתי שהיא תבטח בי בצורה כה פתוחה, אני בעצמי לא אפגע בה, אבל אנשים אחרים יכלו בקלות להשתמש בתמימות הזאת. עצמתי את עיניי בניסיון להרחיק את המחשבות האפלות הללו מראשי – לא היה להם מקום בראש הזה, לא ברגע זה.

היא עצרה אל מול תיבת-הכלוב ומצמצה בעיניה הכחולות, נושכת שפתה התחתונה בלעיסה קלה.

הרמתי ידי לעברה ונדתי בראשי בבטחה, כמסמנת לה שזה בסדר ושלא אפגע בה. היא נעצה בכף-ידי לפני שחזרה להביט בעיניי.

רציתי לומר לה שהכל יהיה בסדר, אבל שתקתי. שתקתי, כיוון שידעתי כי לא הייתה בכך שום-תועלת. הרי הכל יתבהר ברגע שהיא תיגע בי. שהיא תיקח את ידי לשלה ותבטח בי.

בואי, אמרתי לה מבלי להוציא מילה והעיניים שלה ראו זאת, כאשר היא בלעה רוק והתקדמה אליי, לוקחת ידי לשלה. ידה הקטנה הייתה בקושי מחצית משלי, אצבעותיה שמנמנות וציפורניה קצרות ומלוכלכות. בחנתי בה זמן רב, לפני שלקחתי נשימה עמוקה.

כמובן שיכלתי לקרוא את רגשותיה במגע אחד, אך פחדתי שבו-זמנית אעביר לה את חששותיי. לא רציתי לפגוע בה, או אפילו להבהילה. לא רציתי שהיא תרגיש כפי שאני מרגישה. לא רציתי שהיא תפחד כפי שפחדתי. ולכן, סגרתי את אצבעותיי סביב ידה ומשכתי אותה אליי בעדינות קלה.

תבטחי בי, העברתי את מחשבותיי לשלה דרך המגע שלנו. ולמרות שידעתי בודאות כי היא תשמע אותי, אם כי לא ברגע זה, המשכתי במעשיי.

כעת, כאשר הקשר בינינו נוצר במגע אחד, תחילה היה עליי למצוא את נפשה ולראות איזה מין ילדה היא הייתה – מי היא הייתה ומאין היא באה.

זרימה חמה כרכה את ידינו האוחזות האחת בשניה וחלה לאורך זרועי, כל הדרך לראשי וללבי.

הדבר הראשון שראיתי בראשה הייתה אישה... לא. הייתה זאת נערה, צעירה אף ממני. היא בכתה וכירסלה אותה בידיה. החום והאהבה שהיא העבירה אליה, הביאו לי לנחמה ורוגע. הרגשתי באבנים פוגעות

בה, צורבות וקורעות את עור פניה, כאילו היו אלו פניי. שמעתי את צחוקם הצלול והעליז של הילדים המשחקים סביבה, כאילו ששחקו הם סביבי.

שמעתי נהמה זעם והרגשתי בחושך כורך סביבי בפחד ומיד לאחר מכן, ידיים גדולות עטפו אותי, ממש כמו חיבוק מלווה בפרווה וחום. הרוגע והשלווה חזרו אליי והרגשתי את עצמי מרפה.

שמעתי את הקטנה לוקחת נשימה קצרה ומבוהלת ופקחתי עיניי, בוהה בה בדאגה. היא הביטה למטה על ידינו המשולבות – אור כחול, כמעט לבן זהר בינינו ויצא מכפות-ידינו, והיה זה הסימן לו חיכיתי. הסימן אשר הודיע לי על כך שהקשר נוצר בינינו.

שלום לך, חייכתי לעברה ועיניה התעגלו בהפתעה. ידעתי שהיא לא ציפתה לזה, כאשר היא הביטה סביבה בחיפוש אחר הקול שהדהד בינינו, בתוך מחשבותיה. **האם היא לא הבינה שהיה זה הקול שלי?** חיוך מטופש כיסה את פניי.

אני כאן, מתוקה... הביטי בי, חזרתי לדבר במחשבותיה.

היא חזרה להביט בי, עיניה שרויות בתדהמה מוחלטת, כיוון היא יכלה לשמוע אותי בתוך ראשה.

זה בסדר, מתוקה... הכל בסדר. נדתי לעברה בבטחה והוספתי, **אני הילה ואת היא גרדה.**

היא הצביעה על עצמה והנהנה בראשה לאות הסכמה, חושפת את שיניה בחיוכה הנרגש, שיניים אשר נראו כפנינים נוצצות כנגד עורה הבהיר והחלבי.

היא עצמה את עיניה וניסתה להתרכז בקול שלי, יכולתי לחוש בהתרגשות החזקה שלה זורמת לאורך גופי בשמחה ורם.

מישהו שלא שמע מזה זמן רב, הצליח איכשהו לשמוע, ועוד דרכי – הדבר חימם אותי בשמחה וגאוה גדולה מילאה את לבי בעת.

הושטתי אצבעותיי לאחת מאחזניה ועצמתי את עיניי. רציתי לדעת אם היא נולדה כך, או שאולי משהו קרה בחייה הצעירים שהביאו אותה למצב הזה. ואז, זה בא אליי, כמו גל ענק של זכרון רחוק וכואב, וראיתי את הכל – את מותה של אמה הצעירה, את ההתעללות והמכות שהיא קיבלה, אשר השפיעו בסופו של דבר על לקות שמיעתה.

החלקתי את ידי לאורך לחייה קדימה, אל הצלקת על שפתיה וליטפתי קלות לעורה המחוספס.

מי העז לעשות משהו כה נבזי ונורא? ומדוע? עצמתי עיניי ברעד. לא רציתי לבכות בפניה ולהביא לה לעצב לאחר שמחה שכזאת. לקחתי נשימה עמוקה וחזרתי להביט בה בחברותיות קלה.

את יכולה לעזור לי? שאלתי אותה והיא נדה בראשה לחיובי.

לחצתי על ידה בניסיון לראות לתוך ראשה, מה שהיא ראתה שניות קודם לכן לפני שהיא באה אליי, הרי היא לא יכלה למצוא אותי סתם כך, משום מקום. היא לא יכלה לדעת שהייתי כאן, אלא אם כן מישהו אמר לה ואני לא מאמינה שמישהו שוחח איתה, לאור העובדה שהיא לא שומעת או מדברת.

משהו במחשבה הזאת החזיר לי את הקול העמוק ההוא, זה שקרא לה בשמה. האם היה הוא אחד מהברברים שתפסו אותי? ניסיתי להתרכז בפניו וכאשר ראיתי את האדמוני בראשי, הרגשתי בילדה מושכת ידה משלי ונרתעת אחורה בבהלה.

היא הביטה בי בפניקה לפני שנעצה סביבה, כאילו בחיפוש אחר אותו האיש הנורא. היא פחדה ממנו, יכולתי להרגיש זאת דרך החיבור בינינו.

זה בסדר, איש לא יפגע בך, מתוקה. שלחתי נחמה במחשבותיה והיא חזרה להביט בי, עצב ופחד השתקפו בעיניה.

לרגע הרגשתי רע על כך שרציתי להשתמש בה, אך עצרתי ואמרתי לעצמי שהיה זה למטרה טובה, ושאני חייבת לצאת מכאן, גם אם זה אומר שאני צריכה להשתמש בילדה הזאת, או בפחדים שלה.

את תעזרי לי? שאלתי אותה שנית.

היא מצמצה מספר פעמים לפני שנדה בראשה והתקרבה אליי פעם נוספת. לקחתי ידה לשלי ולחצתי לה בחיבה, לפני שחזרתי להתרכז בכפר ההוא דרך זכרונותיה.

ראיתי מתוך העיניים שלה את קבוצת הלוחמים נכנסת לתוך הכפר, התיק שלי בידם. התרכזתי בשפתיים שלהם, בדיוק כפי שגרדה עשתה. היא אומנם לא שמעה באוזניה, אך היא קראה את השפתיים של אנשים סביבה והבינה אותם בברור. דבר שהם לא היו מודעים אליו, לכן הם גם דיברו בחופשיות פתוחה לפניה, כיוון שהאמינו שהייתה היא טיפשה – כשלמעשה היו אלו הם, הטיפשים.

"מי ידע שנמצא כאן מישהי מהדרום?" אמר אחד והמשיך השני, "הזקן... הזקן אמר לאדוננו השמאן – אתה יודע שהוא רואה-כל..." הם חלפו על פניי והמשיכו הלאה אל האוהל הגדול במרכז הכפר, חזקו את התיק שלי בפתחו, לפני שנכנסו פנימה.

הבטתי סביבי עד שעניי עצרו על העמוד, עמוד-העץ עליו תכננו לשרוף אותי. הסטתי מבטי בחוסר טעם,

כיוון שלא רציתי לראות את הדבר האחרון שהייתי אמורה לראות לפני מותי.

כולם נראו כה שמחים ועליזים בכפר ההוא, שהרגשתי בפי מתמלא ברוק וחלחלה. הם ידעו והבינו מה הם עומדים לעשות ובכל זאת... עצרתי בעצמי וחזרתי להביט על האוהל הגדול.

הם באמת עמדו להקריב אותי כקורבן לאל שלהם. נעצתי מספר שניות על התיק שלי, שנח כעת למרגלות האוהל ובלעתי את ייאושי בזעף. מה יכולתי לעשות? כיצד יכולתי לצאת מהמצב הזה? מהמקום הזה? צליל רחוק חדר לראשי. לא. אלו היו קולות שהתללו בניפוח ענפים וצחקוקים שקטים.

שחררתי את ידה של גרדה והבטתי סביבי בחיפוש נואש אחר מי שזה לא יהיה. וכאשר חזרתי להביט על הקטנה, היא חייכה אליי בציפייה ובטחון כה רב שבלעתי רוק והנחתי ידי על כתפה.

מישהו בא הנה... עלייך לעזוב, מתוקה.

היא הנהנה למשמע דבריי, מביטה סביבה בדאגה.

גרדה...

היא חזרה להביט בי בשאלה.

אני צריכה שתעשי בשבילי משהו... נשכתי את שפתיי, לפני שהבטתי סביבי בפעם האחרונה. אני צריכה שתביאי לי את התיק שלי. את זוכרת היכן הוא...?

עיניה התעגלו בשאלה לפני שהיא נדה אליי בחיובי.

אני יודעת שזה קצת מפחיד ועלולים לתפוס אותך... אבל אני צריכה את התיק הזה, יש שם משהו שיכול לעזור לי לצאת מכאן. הפיגיון שלי אמור היה להיות שם, אבל לא התכוונתי לחשוף זאת

בפניה. **את יכולה לעשות זאת בשבילי?** שאלתי אותה בציפייה.

לא רציתי להכניס אותה לשום צרה ואם זאת גם לא יכולתי להישאר כך, חסרת אונים. היה חייב להיות לי משהו, משהו מתחת לשרוול. ואם אמות, לפחות אדע שנלחמתי עד הסוף המר.

היא זקפה את גבה והביטה ישירות לתוך עיניי. מבטה אפוף בדאגה ופחד, אך היא אחזה בעצמה בכל כוחה. יכולתי להרגיש את הכוח שלה זורם בי בחום ובבטחה. היא נתנה לי עיקול קל של שפתיה והנהנה לעברי בחיוכה הקטן. כאילו אומרת לי ללא מילים, שאני יכולה לבטוח בה. לקחתי נשימה עמוקה וחייכתי לעברה בטילטול קל של ראשי.

כעת, הניפוץ נשמע קרוב יותר מכפי שהוא היה תחילה. הסטתי מבטי לצד והנחתי ידי על האדמה, מי שזה לא יהיה הוא התקרב אלינו לאיטו, משמע שהוא לא מיהר להגיע אליי.

חזרתי להביט על גרדה וליטפתי קלות ללחייה, לפני שסימנתי לה לעזוב את המקום. הילדה לקחה נשימה עמוקה ופתחה בריצה לכיוון ההפוך של הכפר, נעלמת מזווית ראייתי.

חזרתי להביט על המקום ממנו התנוססו הקולות ואז ראיתי אותם. היה זה זוג, גבר ואישה. הם שוחחו ביניהם בשפה הברברית שלהם.

האישה צחקקה בקולה המלודי, לפני שהשיבה דבריה בלעג-מגוחך. הם דיברו עליי ועל כך שהייתי אחת מהנזירות המופקרות של שבטי-הדרום.

מעניין אם כל הברברים האמינו שהיינו כאלו? מופקרות, כפי שהם קראו לנו... האם הם קראו לי כך

בגלל שהייתי כה שונה מהם, או שהיה זה סתם לשם
 השעשוע? נדתי ראשי לשלילה בחומץ-לב.
 "הו... תראה את העיניים שלה..." התפעלה האישה,
 כאשר היא הביטה ישירות לתוך עיניי, עיניה הכחולות
 עגולות בפליאה מוחלטת.
 הגבר שפסע לצדה, משך בכתפיו ובהה בי, ספק בעיניו.
 "הם סיפרו לי שהעניים שלה שחורות משחור,"
 המשיכה האישה בלהב, "אבל מעולם לא האמנתי
 שדבר כזה אפשרי..." היא התכופפה אל הכלוב ובחנה
 בי בדיוקנות מלגלגת, כאילו שהייתי חיה כלואה
 ופתוחה לתצוגת-ראווה.
 "מה? מעולם לא ראית שחורי-עיניים לפני כן? יש
 עוד הרבה כאלו בדרום..." השיב לה הגבר בעצלות.
 "באמת?" הופתעה האישה והוסיפה בשאלה, "היית
 שם פעם?" הוא הגיב בנדנדוד קטן של ראשו, מהנהן לה
 לחיובי וחזר להביט בי במבטו הממורמר.
 נדמה היה כאילו שהוא רצה לומר לי משהו, אך
 התלבט אם היה עליו לפתוח את פיו בפניי האישה
 ההיא, או שלא. ולבסוף, לאחר שהוא נאנח בכובד ראש,
 הוא התכופף אל הכלוב ואמר בחמלה רבה.
 "לא היית צריכה לבוא הנה, קורבן-האביב".
 הוא דיבר בשפה הדרומית, בשפה של אבי. החמצתי
 לעברו מבטי המופתע, כאשר הבחנתי שלא הייתי
 היחידה שהופתעה מהעיניין.
 האישה הזדקפה והביטה בו בתדהמה. נדמה היה
 שהיא עצמה לא ידעה, שהוא דיבר בשפה הזאת לפני
 כן והדבר הכניס אותה להלם מוחלט.
 "מאין לך את השפה הזאת?" הופתעה האישה
 בתימהון לאחר דממה ארוכה.

הוא משך בכתפיו, כאילו שזה לא היה אמור להפתיע אותה וחזר להביט בי בעצלות. טרטרתי ראשי לשלילה ובחוסר הבנה בהיתי בו.

למה שהוא יאמר לי את הדברים הללו, כאילו שבאמת היה אכפת לו שנתפסתי. האם היה זה לשם השעשוע? נאנחתי לעברם כאשר האישה התכופפה ולראשונה הבחנתי כי היא אחזה בחפץ בידיה – קערת מרק, או כך לפחות זה נראה מהצד.

"הבאנו לך אוכל..." היא אמרה לאט ובאיות ואז חזרה להביט על הגבר בהתרגשות קלה. "תאמר לה שהבאנו לה אוכל!" האיש טרטר בראשו לשלילה למשמע דבריה.

"היא יכולה להבין זאת בעצמה." הוא הצביע על הקערה בידה של האישה וזאת משכה בכתפיה ודחפה את החפץ בין הסורגים, מניחה אותה על רצפת-הכלוב שלי.

ומה אם דרכה אוכל לצאת מכאן? אולי אפילו מפתח-הכלוב הזה נמצא בידה? העברתי מבטי הזהיר בין הזוג, ולפני שהיא עוד הספיקה להוציא את ידה החוצה מבין סורגי-הכלוב, תפסתי בזרועה ומשכתי בה פנימה, קרוב אליי. עצמתי את עיניי והבטתי לעומקי-נפשה.

לא. לא היה זה המפתח שראיתי, אלא משהו אחר, משהו רחוק יותר. היה זה הזיכרון שלה. אני ראיתי את הפולחן שאירעה בשנה שעברה והקורבן... הקורבן היה אחד מהם – זאת הייתה החברה שלה. הרגשתי את הכאב של האישה כמו זרם שפגע בי בעוצמה אדירה.

הם קשרו אותה לעמוד וכאשר האור הראשון של החמה האיר על פניי האדמה, השמיים נפתחו במערבולת עצומה וכדור גדול של להבה פגע בה מתוכה. הצרחות שלה הדהדו בראשי, כאשר היא

נשרפה בעודה בחיים ודמעות שרפו את עיניי בכאב ועצב על מר-גורלה.

הרמתי מבטי לשמיים בזמן שמשהו החל לצאת מהחור ההוא. משהו עצום ובעל טפרים אדירים. אך עוד לפני שהספקתי לראות מה זה היה, הרגשתי ביד תופסת סביב קצוות-שערי ומושכת בי אחורה.

פתחתי עיניי ופלטתי צווחה קצרה, כאשר הגבר משך אותי אחורה לצד השני של הכלוב, ושחררתי אחיזתי סביב ידה של האישה.

היא נרתעה הרחק מהכלוב, הרחק ממני ביבבה מבוהלת וכרכה אצבעותיה סביב זרועה, מצמידה אותה לחזה שלה, כאילו שהמגע שלי שרף אותה בכאבים צורמים.

"את בסדר?" שאל הגבר, לפני שחזר לנעוץ בי בחומרה. הוא משך בי מהצד השני והפשיל ראשי אחורה בחזקה.

הרגשתי בכאב חד, כאשר ראשי פגע בקיר הסורגים מאחוריי ונרתעתי קדימה בזעקה. עצמתי עיניי ונתתי לכוכבים לרקד בשטח ראייתי.

הכאב החד והפתאומי התלווה בסחרחורת, אשר הביאה לי לתחושה נוראית של בחילה איומה.

"כן, אני בסדר... עזוב אותה..." גמגמה האישה בפחד, אוחזת בידה ואימה כרכה את קולה.

היא ראתה את אשר ראיתי בעיניה. היא נתנה לי להרגיש את אשר היא שידרה בלבה – הכאב שלה הפך לכאב שלי והפחדים שלה כעת זרמו בעורקיי.

"אין צורך להגן עליה, יקירה. היא פגעה בך ועליה להענש." שמעתי את הגבר עונה לה בחומץ.

"עזוב... בוא פשוט ונלך מכאן..." השיבה לו האישה.

"עלינו להודיע לשמאן..."

"לא!" היא קטעה אותו בבהלה. "זה בסדר. אני בסדר." שמעתי את קולה השקט לוחש לו ברוך.

פקחתי את עיני ונשמתי לעומק, ממצמצת מספר פעמים. הראש עוד פעם מהכאב ההוא, אך לא נתתי לו להרוס אותי. היה עליי להשאר חזקה, גם אם זה אומר שאני אתן לדמעות שלי לצאת החוצה.

הרטיבות כיסתה את לחיי ונתתי לעצמי לבכות בכאב על גורלה המר של הנערה ההיא. הרגשתי בכאבה, שמעתי את זעקותיה. הן הדהדו במוחי כמו זכרון ישן – הזכרון האישי שלה.

היא הייתה אחת מהם ובכל זאת הם נתנו אותה כקורבן-האביב לזקן שלהם. נתתי לעצמי להתאבל בשקט על גורלה המר במחשבה נוראית על גורלי העתיד לבוא.

האם היה זה הזקן, היצור ההוא שיצא מין השמיים? הוא היה אמיתי, כה אמיתי שיכולתי להרגיש את הנהמה שלו מצמררת את עורי בחרדה.

מאיפה הוא בא בכלל? האם היה זה המשרת עליו דיבר השמאן? המשרת אשר יקח אותי על כנפיו הגדולות לאדונו הזקן...

נגבתי את דמעותיי בשרוול-שמלתי והרמתי מבטי לתקרת הכלוב, נותנת לסחרחורת לקחת את מקור-ראייתי. הכוכבים השתלטו על עיניי וכל אשר ראיתי היה החור הגדול בשמיים והטפרים שיצאו ממנו, לפני שהחשכה השתלטה עליי ולקחה אותי מין העולם הזה.

החלק השני

חגיגות האביב

כאשר פקחתי את עיניי, חשכה עטפה אותי – חשכה ושירת הציפורים. האם היה זה בוקר או ערב? טרטרתי בראשי ודחפתי את עצמי מהרצפה.

לא ראיתי דבר, מבלבד החשכה כמובן. בתקופה הזאת, הימים היו כה קצרים שניתן היה לבלבל בין שעות הבוקר לערב עם נפילת-האפלה שהתלוותה בשירת הציפורים, דבר שבקלות יכל לסבך בין זמני-היום.

הבטתי סביבי בפניקה ומששתי לאורך רצפת-הכלוב הקרה. וכל אשר הצלחתי להרגיש בו הייתה הרטיבות הדביקה תחת אצבעותיי. העברתי כף-ידי על פני השטח הרטוב, לפני שהרמתי אותו אל אפי והרחתי – היה זה המרק.

כנראה שפגעתי בו ושפכתי את תוכנו, כאשר תפסתי בידה של האישה ההיא. ניערתי את ראשי שנית, מנסה לחזור לעצמי ולמה שקרה לי אמש.

מה קרה לי בכלל? הגבר ההוא דפק את ראשי בסורגים, דבר שניתק אותי מין העולם הזה. הזכרונות החזירו אותי למאורעות-אמש בכאב חד והצמדתי ידיי המטונפות לראשי הפועם.

שערי נדבק אל מצחי ולחיי, דבר שגרם לי להבין כי ישנתי על גבי-המרק לאורך כל הזמן הזה והחומר המטונף כיסה כעת את פניי בגועל.

איזה בזבוז, חשבתי לעצמי. יכולתי בקלות לאכול ולמלאות את בטני הריקה מזה שבועות ובמקום זאת שפכתי את התוכן שלו על הרצפה, וכעת לא נותר ממנו

כלום. נאנחתי לעצמי בייאוש – לא שזה משנה באמת, גם כך עמדתי למות.

זחלתי אל הסורגים והשחלתי ידי אל האדמה הרטובה, נדמה כי גשם ירד במהלך הזמן בו ישנתי. האויר היה קר ולח, והרוח הקלילה נישקה ללחיי ברוך.

עצמתי את עיניי וכאשר פתחתי אותן, מצאתי כי התרגלתי אל החשכה טוב יותר ואף יכולתי כעת לראות את צללי-העצים סביבי.

כמובן שתחילה, היה עליי להבין מה הייתה השעה וכמה זמן נותר לי עד הטקס עצמו, לא שיכולתי לשנות את הדבר. לקחתי נשימה עמוקה וחזרתי להביט לתוך האדמה, תחילה שמעתי אותם ואז היער הראה לי אותם בתמונה ברורה יותר.

הכפר קושט בלפידים שהשתרעו סביב מעגל-האבנים, בו עמדו לעלות אותי כקורבן לאביב. סביב הלפידים, הסתחררה קבוצה אשר אחזה האחד בשני ורקדה סביב המעגל בשרשרת של ידיים.

הם צחקו ורקדו, שרים בקולם הגבוה את שירתם העליזה. כיצד לא שמעתי אותם לפני כן? האם הייתי כה רחוקה מהכפר ההוא שאפילו הרוח עצמה לא הצליחה לשאת את קולם הרחוק אליי? הדבר לא היה הגיוני בכלל, הרי שמעתי אותם לפני כן – את הילדים המשחקים והקולות השמחים.

תחושה קרה וכהה התקדמה אליי לאיטה ונתקה אותי מהמתרחש ביער. מי שזה לא יהיה, הוא ניתק את הקשר שלי מהאדמה וגרם לי להרתע אחורה, לעומקי-הכלוב, בבהלה. הוא, בהחלט לא הרגיש חברותי בעיניי. *חברותי ... באמת, הילה?* רציתי לנחור כנגד המחשבה המגוחכת הזו, הרי גם כך לא היו לי חברים – לא כאן ובטח שלא עכשיו.

ובכל זאת, משהו בתוכי זעק בכאבים, יכולתי לחוש בזימה הכהה זורמת לאורך האדמה, כל הדרך לתוך הכלוב שלי. התחושה הנוראית הזאת ריקדה על פניי עורי, כאילו שהייתה מיועדת אך ורק בשבילי, יכולתי להרגיש אותה בעצמותיי. לכל-הרוחות, יכולתי אפילו להריח ולטעום אותה באויר סביבי.

מי היה האיש ההוא? תהיתי לעצמי מבעד לאפלה. יכולתי לראות את דמותו הכהה מתקדמת לעברי בצעדיה האיטיים ועוצרת ממש אל מול הכלוב שלי. אך כל אשר הצלחתי לראות, היה הצל הכהה שלו ואז... ראיתי גם אותם.

מאחוריו, לאורך שביל היער, אם ניתן היה לקרוא לזה שביל, התקדמה אליי קבוצה קטנה, נושאת בידיה מספר לפידים. האורות החמים והכתומים של הלהבות, ריקדו בצללים קלים לאורך היער, נעים על פניי העצים. האור הלך והתקרב אליי יותר ויותר, כמעט באיום.

הבטתי סביבי בחיפוש אחר צליל כלשהו, אך הכל שקט. דממה עטפה אותנו, דבר שגרם לי להבחין שאפילו הציפורים עצמן הפסיקו בשירתן הנעימה.

האם היה זה מתוך חשש? האם האורות הללו, או אף האנשים עצמם הפחידו את הטבע עצמו, בדיוק כפי שהבהילו גם אותי? ניסיתי לנער את עצמי מתוך הסיוט הנורא הזה, אך כל טרחותיי היו לשווא.

חזרתי להביט עליהם, היו אלו אותם הגברים אשר לכדו אותי. הם עמדו עירומים לפניי והדבר היחיד שהסתיר את נכסם מפניי, הייתה פיסת הבד הקטנה אשר הייתה קשורה סביב מותנם.

שניים מתוך הקבוצה אחזו במשהו מתכתי שנראה כמו סיר גדול מלא במים. חזרתי להביט קדימה, היה זה האדמוני שעמד ממולי ובהה בי בעיניו החודרות.

הוא סימן לגברים ואלו הניחו את הסיר למרגלות הכלוב. האדמוני סובב ראשו אחורה וקראה בשמה של אישה, אשר התקדמה אליי לאיטה – הייתה זאת אותה האחת שאחזתי בה. זאת שהעבירה לי את כאבה וזכרונה הרחוק.

פניה המושפלות הביטו מטה והיא המתינה בסבלנות לפקודותיו של האדמוני. במקום לדבר, הוא התכופף, פתח את הכלוב שלי וסימן לי לצאת החוצה.

עשיתי כמצוותו, הרי מה עוד יכלתי לעשות? לקקתי שפתיי בחומץ ובלעתי רוק כנגד הגוש שנתקע בגרוני.

האדמוני לפת בעורפי ומשך אותי בכוח אל סיר המים. כאב חד תקף אותי כנגד אחיזתו האיתנית, כאשר יכולתי לראות לתוך מחשבותיו. הגוש בגרוני במהרה הפך לאבן, אבן כה גדולה ורחבה שלא הצלחתי אפילו להוציא נשיפה. מצמצתי כנגד הדמעות שמילאו אותי בפחד וניסיתי לקחת נשימות קטנות מהאף.

ראיתי חלקי גוף בראשו – גוף נשי, רך ועדין. הוא נגע בו והחליק ידיו מעלה אל החזה ומטה אל מותניו של הגוף. לא יכולתי לעצור ברעד שתקף אותי בחרדה, כאשר הבנתי כי היה זה הגוף שלי שהוא נגע בו. הוא העביר אצבעותיו המטונפות לאורך החזה שלי מעלה וכרך ידו סביב צווארי, חונק אותי למוות.

התמונות הנוראיות, שהופיעו בראשו הכאיבו לי, כאילו שהוא חנק אותי ברגע הזה, ובאופן פיזי. לא העזתי להביט בו, פחדתי שהוא יבחין במה שראו עיניי.

האם היו אלו משאלות-לב? לא הצלחתי להסתיר את הגועל, או אפילו הכאב שאפף אותי. ואז ראיתי, ראיתי לתוך נפשו, כאילו שנפתחה בפניי דלת, דלת שחורה ומגואלת ברוע. מאחורי הדלת ראיתי דבר נורא... ראיתי את גרדה והוא הכאיב לה.

לא!

ניסיתי להרתע ממנו ולהשתחרר מאחיזתו. דחפתי את ידו מעורפי, אך הוא לא שחרר ממני וכאשר פתחתי את פי בכדי לצרוח, הוא סטר לי בכל הכוח.

שמעתי את הצחקוקים השקטים של חברי-קבוצתו והתייפחתי בכאב לפני שהרמתי עיניי הדומעות מעלה וראיתי אותה, את האישה ההיא.

היא הביטה בי ונדה לשלילה, תנועה כה זעירה שאם לא הייתי רואה זאת במו-עיניי, לא הייתי גם מבחינה בדבר מלכתחילה. אפילו בחשכה הזאת, יכולתי להרגיש בפחד שכרך אותה, התחושה כמעט וחנקה אותי. האיש הנורא הזה, היה כה אכזר וקר, שהוא התעלל אף באנשיו – בנשים ובילדים עליהם אמור היה להגן. הוא דחף אותי קדימה ונפלתי לאדמה על ברכיי.

"הכיני אותה לקראת הזריחה." הוא פקד עליה בקולו הקר. והאישה התקרבה אליי, התכופפה וניסתה לעזור לי לקום על רגליי הרועדות, אך האיש עצר בה.

האישה אחזה בשרוול-ידי, משתדלת לא לגעת בעורי, כאילו שידעה כי המגע שלנו יצור בנינו קשר, דבר שהדהים והפליא אותי.

היא הסתובבה אל האדמוני חקפה את גבה בקרירות קלה. למרות הפחד שאפף אותה, היא אחזה בעצמה והביטה ישירות לתוך עיניו של האיש הנורא.

"אדוננו השמאן פקד עליי להכין את הקורבן לקראת הפולחן. הוא אמר לי שיהיה עליה להיות רגועה... שלוה אפילו... היא שייכת לזקן, אחרי הכל, האל הגדול שלנו." היא הסבירה לו, "איני מאמינה שהנוכחות שלכם תרגיע אותה, אם תמשיך להרים כך את ידך עליה."

"את מצפה ממני לעזוב?" הוא השיב לה, קולו הקר נכרך בלעג.

"אלו היו פקודותיו של השמאן עצמו," היא הודיעה לו בבטחה, מעבירו מבט על כל אחד ואחד מהם. "הוא יידע אם מישהו מכם פגע בה... והדבר לא ימצא חן בעיניו." היא הנהנה בלחישה קלה ומאיימת.

הלוחמים העבירו מבטם המודאג האחד בשני, לפני שחזרו להביט בה. היא לא העזה לנתק אחיזתה ממני, כאילו שפחדה שאני אעלם לה.

זה לא שיכולתי לברוח ברגע זה, נאנחתי לעצמי. לא ידעתי את האזור הזה ובטח שלא יכולתי לרוץ, לא במצב שלי.

הראש שלי פעם, רגליי רעדו ויכולתי להרגיש את הדם זורם מראשי לאורך עורפי בחום וכאב עז. האם היה זה הדם מהמכה שהחזקה שקיבלתי מסורגי-הכלוב? "ובכן?" היא המתינה.

"בסדר..." השיב האדמוני בחוסר רצון.

הוא נאנח, לפני שנתן מרחק גדול מהן וסימן ללוחמיו לבוא בעקבותיו. הקבוצה נכנסה לתוך היער, לא רחוק מהן ואם זאת, גם לא קרוב מדי.

האישה לקחה נשימה עמוקה והרגיעה את גופה הרועד. היא הורידה את תיק-הצד שלה והניחה אותה לאדמה. רגע. לא שלה, אלא שלי – היה זה תיק-הצד שלי. מצמצתי בעיניי לפני שחזרתי להביט בה בערעור והפתעה, והיא חייכה אליי בחזרה. היא. חייכה. אליי.

"זה בסדר." היא לחשה לי, בעודה עוזרת לי לחלוץ את נעליי. "כעת התפשטי, אין לנו זמן רב מדי." היא שחררה את הקשר סביב מותניי, כאילו מצפה ממני להבין את השפה שלה.

חזרתי להביט על הקבוצה שהביטה עלינו. זה לא שהייתה לי בעיה להתפשט, אבל לא יכולתי שלא לתהות לעצמי, כיצד היא ידעה שהיה זה התיק שלי. הורדתי את בד הסינר שהיה קשור סביב מותניי, לפני שמשכתי את השמלה מעל ראשי.

הכאב החד שפגע בי כאשר הרמתי את זרועותיי למעלה, חדר לתוך עצמותיי כסכין חותכת. זעקתי בצליל שקט והנחתי ידי על כתפי הכואבת.

עמדתי כעת עירומה באמצע היער וקבוצה של גברים לטשו בי מבטם – אילו רק נזירי-המנזר היו רואים זאת. טרטרתי בעצמי כנגד המחשבה המטופשת.

זה לא שהם יכלו לעשות משהו בעיניי. בלעתי רוק וחזרתי להביט על האישה. היא עזרה לי להכנס לתוך הסיר הקטן, סיר שבקושי הכיל את גודלי בישיבה.

כאשר היא לקחה את ידי לשלה, יכולתי להרגיש אותה. היא ניסתה לתקשר איתי ולהתחבר אליי. הבטתי בה בשאלה והיא הנהנה לעברי בבטחה. לקחתי נשימה עמוקה ושלחתי עיניי אל הגברים, לפני שחזרתי להביט בה. ניסיתי להסביר לה בעיניי, כי לא יכולתי ליצור איתה קשר. אם רק אנסה, הם יבחינו בנו. בלעתי רוק ולקקתי שפתיי בעצבנות נרגשת.

"הם יראו..." לחשתי בשפה הברברית שלה.

עיניה התעגלו והיא חייכה אליי, חיוך שנעלם לאחר שנייה קצרה. היא הנהנה בראשה בהבנה מוחלטת, לפני שהתיישבה לצד הסיר ומשכה לעברה את התיק שלי. היא הוציאה מתוכו סבון והחלה לסבן את ידיה, לפני שפנתה לטפל בעורי המטונף והחבול. הורדתי מבטי אל זרועותיי הכואבות וראיתי את כל הצבעים הסגולים והצהובים שכיסו אותי מכף רגל ועד ראש.

מתי הספקתי להפצע כך? חזרתי להביט בה בשאלה, כאשר היא נשענה קדימה על הסיר הקטן ופירקה את הצמה שלי, מושכת בשערי השחור קדימה, ומסבנת את תלתליי ביסודיות גמורה.

למרות האויר הקר, המים הפושרים הרגיעו אותי והקור שנכרך סביבי הביא לי לערנות וחמלה.

"הקטנה הראתה לי את התיק שלך..." היא מלמלה לעברי בלחישה שקטה. גרדה, חייכתי לעצמי, לפני שנדתי בהבנה. "כאשר אני אסיים איתך, ניקח אותך אל העמוד ונקשור אותך שם." הסבירה לי האישה, שולחת מבטה הזהיר אחורה.

הגברים שוחחו ביניהם, כאילו שכחו לחלוטין מקיומנו. הנהנתי לעברה, בזמן שהיא שטפה ראשי בכד המים שהביא איתו אחד הלוחמים ההם.

"אני אלביש אותך בשמלה החגיגית, תחתיה אחביא נשק..." היא יישרה מבטה לשלי, שם הבחינה בחוסר הבנתי. "לפני שהמשרת תוקף, אנחנו כורעים ומשתחוים לאל שלנו... איש לא רואה, כיוון שאסור לנו." היא משכה בכתפיה. "את תצטרכי לשחרר את עצמך... את מבינה אותי?" שאלה האישה בדאגה, מבטה מחפש את שלי.

"אבל, איך?" שאלתי בתמהון מוחלט.

"הפיגיון שאדחוף לתוך שמלתך... אני אקשור אותו בגובה ידיך ואז, את תגיעי אליו ותשחררי את עצמך... עליך לברוח מכאן, לפני שהמשרת ישלח את כדור האש שלו על העמוד וישרוף אותך למוות." לחשה האישה, תקווה צוירה על פניה. "את ראית אותה?" לאחר שהנהנתי את תשובתי לעברה היא המשיכה, "אם הוא לא יפגע בך... הוא יפגע בנו... ותתחולל מהומה, יהיה עליך-"

"לא." קטעתי דבריי בלחישת ספק. "מה יהיה עליכן?
את וגרדה-"

"נהיה בסדר." קטעה אותי האישה, מבטה המפוחד
עמד מעבר לכתפה, על קבוצת הגברים, כאילו שהם
שמעו את דבריי. "את חייבת להינצל... אני ראיתי..."
היא השתתקה והמשיכה, "את שונה... את שונה
לחלוטין, ההפך הגמור ממנה." ממנה? היא התכוונה
לאישה ההיא שהופיעה בזכרונה, לחברתה. דמעות
הרטיבו את עיניה, דמעות שהכאיבו לי עד עומקי-נפשי.
"היא הייתה חלשה, אבל את... את תשרדי – את
חייבת... את חזקה." היא נדה לעברי בבטחה.

"מה הוא שמך?" לחשתי, לאחר שהיא עזרה לי לקום
על רגליי, היא ייבשה את גופי בבד פשוט מכותנה, לפני
שהכניסה ראשי לתוך שמלה לבנה שנקשרה סביב
מותניי. "אנא ממך, אימרי לי..." היא עצרה למשמע
דבריי בגיחוך, קושרת את החגורה סביב מותניי.

"שמי הוא עלמה..." היא חייכה אליי, עוזרת לי לצאת
מין הסיר. "אני אשאיר את התיק שלך כאן, יהיה עליך
לחזור ולקחת אותו..." היא כרעה על ברכיה, עוזרת לי
לנעול את נעליי.

"מה את עושה?" קפאנו למשמע הקול שקרא
מאחורינו. והיא הסיטה מבטה מעבר לכתפה, אל
הקבוצה שהתקרבה אלינו.

האדמוני עצר, נועץ בה מבטו הקר מלמעלה. היא
המשיכה לאחוז בנעל ובידה השניה היא אחזה
בקרסולי, בווה באיש מלמטה.

"נעליה-"

"אין צורך. עזבי אותן." קטע אותה האדמוני.

"אבל-" היא ניסתה שנית.

"אין צורך, אמרתי." הוא השיב לה, הפעם קולו נוטף בטחון זעם.

עלמה התיישרה על רגליה, משפילה מבטה בכניעה ורוגע. היא נדה בראשה והתרחקה ממני מספר צעדים אחורה. האדמוני התקדם אליי ובחן בי בדייקנות מחלחלת, כאילו שהייתי בשר טרי למחירה.

הוא הושיט ידו ולקח את תלתלי-השחורים בין אצבעותיו, ממשש אותם בהרהור. לא העזתי להסיט מבטי משלו, שמרתי על קור רוח ואמרתי לעצמי שוב ושוב שהכל יהיה בסדר.

האישה הזאת, עלמה, היא עזרה אותי... עצרתי באמצע המחשבה, אסור היה עליי לחשוף את רגשותיי בפני האיש האכזר הזה. פחדתי שהוא יראה דרך מחשבותיי, או אפילו רגשותיי וייפגע בה.

"נפלא..." הוא לחש לפתע, משחרר את שערי. "את מוכנה, קורבן-האביב." השפלתי מבטי למשמע השם שהוא נתן לי. "כעת, בואו." הוא פקד על הסובבים אותו, סימן לי להתקדם מלפניו ועשיתי כפקודתו.

רגליי היחפות זעקו בכאבים למגע ישר עם האדמה. מבלבד האבנים ושלל חומרי-הטבע שנכנסו לבשרי וחתכו אותי בדקירות נוראיות, יכולתי גם להרגיש את זעקת-היער. התמהמהתי מעט וקיבצתי אגרופיי כנגד התחושה החזקה, אוחזת בעצמי מלזעוק בכאב.

עצרתי במקומי, אך לא לזמן רב מדי, כאשר האדמוני דחף אותי קלות מזרחה, בין העצים החשוכים, כאילו מסמן לי בדחיפה אחת שאסור היה עליי לעצור.

צעדנו זמן רב לפני שהתחלתי לשמוע את התופים הרועמים והקולות השמחים. הייתה זאת הילולה גדולה ועליזה. היה זה יום של שמחה ויכולתי להרגיש זאת תחת רגליי, דרך האדמה. במיוחד כאשר חלפתי על

פניי התושבים הרוקדים והם נגעו בי, כאילו שהייתי משהו קדוש שהיה עליהם לגעת, בכדי להגיע למרומים. הרגש המוזר הזה שהציף אותי, התחושה שהם העבירו לי דרך המגע שלהם, חלחלה לעומקי-נפשי כתולעת החודרות לעומקי-האדמה.

אחזתי בכוחי, אשר ניסה לפרוץ החוצה בפניקה גדולה ובהיתי סביבי בצמרמורת נוראית. הלפידים שעמדו לאורך הדרך כמו שביל, האירו את כל קרחת היער בצבעים חמים, אדומים, כתומים וצהובים.

צללי-האנשים המרקדים סביב מעגל-האבנים, הביא לי לחרדה איומה וההתלהבות של הסובבים עברה ישירות על פניי האדמה וחדרה לתוכי בכאב חד. יכולתי לראות את הדימויים הפראיים שהסתחררו בראשם של הסובבים אותי. הם דמיינו בראשם את הרגע הזה, הרגע שבו היצור, החיה ההיא תשרוף אותי למוות.

הם ראו זאת בצורה כה צלולה בראשם, שיכולתי להרגיש את עצמי נשרפת אל מול עיניהם. הם באמת ובתמים חיכו לרגע הזה. לא, הם ציפו לו בהתלהבות גדולה, כאילו שהייתה זאת הישועה היחידה שלהם.

שלחתי מבט חסר שליטה אחורה. עלמה פסעה בסוף הקבוצה, מאחורי כולם. צעדיה איטיים ורגועים, ידיה שלובות לחיקה ומבטה ישיר ומאופק.

היא הנהנה לעברי בבטחה, לפני שהשפילה מבטה שנית. היא לא רצתה שיבחינו בנו, בקשר שנוצר בינינו – אילו רק הייתה זאת האמת.

אילו רק היינו לבדנו שם ליד הכלוב, הייתי מסוגלת לפתוח את הקשר בינינו וליצור את החיבור, בדיוק כפי שעשיתי עם גרדה. אם זה באמת היה קורה, היינו מסוגלות כעת לחלוק במחשבותינו רק במבט אחד ויחיד.

עצמתי את עיניי וניסיתי להתרכז סביבי. יכולתי להרגיש במשהו חזק תחת רגליי. העוצמה האיתנית של הכוח ההוא הדהד בראשי וחלף על פניי עורי כליטף קל. הייתה זאת ישות אחרת, רחוקה יותר, חזקה יותר. ניסיתי לחפש אחריה, אך כל נסיונותיי היו לשווא. היא הייתה כה קרובה שיכולתי לחוש בכוחה נוגע בי ואם זאת, גם כה רחוקה שלא הצלחתי להצביע על מקומה המדויק.

האם היה זה היצור ההוא? המשרת, כפי שהם קראו לו. שלחתי מבטי לשמיים. הירח המלא העיר את השמיים הכהים שהחלו להתבאר מעט, מסמנים על בואו הקרב של הבוקר.

האדמוני הוביל אותי אל שולחן ארוך, שהיה ממוקם בין האוהל הגדול במרכז הכפר, לבין מעגל-האבנים. בראש השולחן ישב השמאן ונעץ בי בעיניו הקרות כפלדה. הוא סימן לי להתקרב אליו ועשיתי כמצוותו.

"אני רואה שעלמה עשתה עבודה טובה מאוד." הוא סימן לי להתיישב לצדו. "בואי." הוא טפח פעמיים על מקום פנוי על ספסל השולחן ארוך.

התקדמתי לעברו, לעבר הסועדים שהביטו בי בציפייה גדולה ומטלטלת, וכל אשר יכולתי לעשות היה לנעוץ בחזרה. כל אחד ואחת מהם היו מכוסים בצבע כחול וכהה, צבע שכיסה את מרבית גופם החשוף.

הגברים עמדו עירומים לפניי ואילו הנשים לבשו שמלה שבקושי הסתירה את הידיים והרגליים שלהם. כולם לבשו לבן וחגיגי לקראת בואו של האביב, צמחים שונים עיטרו את ראשם וחיוך רחב פרוס על פניהם. הם ציפו לאביב לבוא וקיוו שיבוא הוא עם מותי בשעת הזריחה.

עצרתי ליד השמאן, התיישבתי לצדו והמתנתי בדממה.

הוא חייך אליי, הרים חתיכת לחם והושיט אותה לעברי. הרגשתי במים ממלאים את פי ברעב ולראשונה מזה זמן רב, שמעתי את בטני מתעוררת לחיים.

כמה זמן חלף מאז שאכלתי לחם? בלעתי רוק כנגד השאלה ולקחתי את פיסת-הלחם בידיים רועדות. הניחוח הטרי שלו, גרם לקיבתי לרקד בצהלה, יחד עם האנשים הרוקדים סביב מעגל-האבנים. הצמדתי את פיסת הלחם לאפי ולקחתי נשימה עמוקה.

הניחוח הטרי והחם מילא את נחיריי במשהו מתוק, משהו שהזכיר לי את הקנמון. וכאשר פקחתי עיניי הבחנתי במבטה הלחץ של עלמה, היא עמדה מצדו השני של השולחן וטרטרה בראשה לשלילה, מעבירה משקלה בין רגליה. היא שלחה עיניה ללחם לפני שחזרה להביט ישירות לעיניי. יכולתי לראות את הפניקה ממלאת את עיניה בפחד מוחלט.

אל תאכלי, היו המילים שהסתחררו בראשי כנגד מבטה הישיר. האם זה מה שהיא ניסתה לומר לי? אל תגעו בזה! יכולתי להרגיש במילים מסתחררות במוחי שוב ושוב במעגלים חסר-מעצור, ממש כמו סופה או אפילו מערבולת שעמדה להעיף אותי מעל פניי-האדמה.

לקקתי את שפתיי והנחתי את הלחם בחזרה על אחת הצלחות. והיא לקחה נשימה עמוקה ונדה לחיובי בעידוד נסתר, לפני שהסיטה מבטה ממני.

"מדוע אינך אוכלת?" שאל אותי השמאן, מבטו אפוף תמיהה. השאלה לא הייתה מתוך דאגה כמובן ויכולתי להרגיש זאת למראה עיניו הקרות.

מה היה שם, בתוך הלחם ההוא? בלעתי רוק כנגד הרעב שהניחוח שלו הותיר בי וחזרתי להביט באיש ההוא בהתנגדות גדולה. היה עליי להשאר חזקה. אני יכולה לעשות זאת, אמרתי לעצמי.

אני חזקה מספיק.

הוא נעץ בעומק עיניי. יכולתי לראות את נחריו מתרחבות בזעף, כאילו שעמד לצאת משם עשן. הוא סימן משהו מאחוריי וידיים תפסו תחת בתי-השחי שלי, מרימים אותי באויר, לפני שהם משכו אותי משם.

היה זה אדמוני-השיער, הוא משך אותי בכוח ובכאב לצד השני של הכפר, אל העמוד במרכז המעגל. בעקבותיו דילגה עלמה, מבטה המפוחד טייל סביבה, כאילו בחיפוש אחר משהו או מישהו.

האדמוני העלה אותי לגובה הבמה אשר הייתה בנויה במרכז המעגל והצמיד את גבי אל עמוד-העץ.

שריקות וצלילי-צהלה נשמעו סביבנו. הרקדנים המשיכו לרקוד במחיאות כפיים, כאילו שמחים הם לראות את מה שנחשף בפניהם.

האדמוני משך בזרועותיי וקשר אותן מאחורי גבי. הרגשתי את חוזק אחיזתו בצריבה איומה, לפני שהוא שחרר ממני. הוא קרא לעלמה לבוא אליו והיא דילגה במהירות גדולה, עולה על הבמה בקפיצה קלה.

היא התקדמה אליי, מושכת בשערי הארוך קדימה אל החזה שלי. מבטה מבקש הסליחה, בהה בי בעצב. היא הוציאה את הפיגיון מחגורתה והרימה אותו אל קצוות שערי.

אני כל-כך מצטערת, אמרו לי עיניה, לפני שהיא חתכה את שיערי השחור בגובה כתפיי. הבטתי בתדהמה למראה השיער הנושר שלי, מטה ובאיטיות אל האדמה. היא דחפה את שיערי הנותר אחורה, מעבר לכתפי ופנתה לשם, חותכת את שאר תלתליי.

יישרתי מבטי אל האדמוני וראיתי את חיוכו המר. הוא בהה בי בשביעות רצון משונה, כאילו שמצוקתי וייסורי הביאו לו לתענוג מסוים.

"אל תדאגי. זה לא באמת משנה, אם יש לך או אין לך שיער..." הוא החל לדבר אליי בשפה הדרומית, בשפה שלי. "הריח הנורא של השיער השרוף יהרוס את החגיגה שלנו, לכן אנחנו גם נוהגים לחתוך את שערן של קורבנות-האביב שלנו-"

הוא לא היה חייב להסביר לי ואם זאת, האמנתי שהעובדה שהוא הסביר לי הייתה מתוך תענוגו האישי והמעוות. בעודו ממשיך לדבר, הרגשתי באצבעותיה של עלמה מחדירות משהו קר ומתכתי תחת שרוולי.

האם היה זה הפיגיון עליו היא דיברה? היא דחפה את הלהב פנימה ובזהירות גדולה, כך שאוכל לתפוס בידית-הפיגיון בידי השניה. היא משכה את השרוולים שלי מטה והסתירה את הנשק מהסובבים אותנו.

"...כך שאל תחשבי על זה אפילו... פשוט תנשמי עמוק ותני לזה לקרות..." הוא המשיך לדבר, מושך בכתפיו כלא מודע למתרחש מאחוריי.

עלמה שחררה ממני ופנתה קדימה, עוצרת בפניי. היא סירקה שערי הקצר קדימה באצבעותיה, מושכת בהן קלות. מבטה הישיר עומד עליי, כאילו שהיא רצתה לומר לי משהו והיססה על הדבר.

שלחתי עיניי אל האדמוני, אך הוא היה עסוק מדי בלפלרטט עם אחת הבנות. היא רקדה סביבו, ממצמצת בעיניה ומתחככת כנגדו בתנועה מפתה. לקקתי שפתיי ולקחתי נשימה עמוקה ומרגיעה.

"עליך לברוח..." מלמלתי לעברה בפה סגור כך שאיש לא יבחין בנו.

"טוב שלא אכלת מהלחם ההוא." היא לחשה לי בו-זמנית, בעודה מסדרת את בגדיי. "ראיתי את השמאן מערבב צמחים סגולים וקטנים באוכל ובשתייה..."
צמחים סגולים? שלחתי מבט חטוף סביבי, בהבנה

מוחלטת – בגלל זה כולם נראו כה עליזים. "אם היית אוכלת מהלחם ההוא לא היית מצליחה לברוח מכאן, גם אם היית רוצה בכך".

"דטורה...?" לחשתי לעצמי, לפני שפניתי לעברה. "פרח סגול וקטן שנראה כמו פעמון?" שאלתי בחשש והיא הנהנה בהפתעה, לפני שחזרה להביט סביבה בלחיצות. "את וגרדה חייבות לברוח מכאן..." חזרתי לומר לה, מבטי דבוק על האדמוני, שאפילו לא נתן לנו את תשומת לבו.

"הכי חשוב שאת תהי מוכנה... ואל תדאגי לנו." היא שלחה מבט חטוף אחורה, כאשר הבחינה בשמאן מתקרב ולחשה לעברי. "אל תשכחי... ברגע שהחור נפתח – זה הסוף שלך." הנהנתי לעברה בהבנה.

היא צעדה מספר צעדים אחורה, לפני שהסתובבה ופנתה מחוץ למעגל-האבנים. השמאן הניח ידו על כתפה ועצר בה מלעזוב.

לרגע אף חשבתי שהוא הבחין בנו. לבי השתולל בפראיות כאשר הוא לחש לה משהו, ואז נאנחתי בהקלה כנגד ידו אשר טפחה על כתפה בחיבה.

עלמה שלבה ידיה לחיקה וקדה קידה קלה, לפני שהיא זקפה גבה בחינניות ופנתה בין הרוקדים סביב המעגל. הרמתי מבטי לשמיים שהחלו להתבאר להן באור השחר הסגול.

זהו. הגיע זמני... עצמתי עיניי ולקחתי נשימה עמוקה, לפני שחזרתי להביט על השמאן שהלך והתקרב אליי. הוא עצר לרגליי, נד לעברי בבטחה, כאילו שאומר לי שזה הסוף ואין יותר מזה.

הוא הסתובב אל תושבי-הכפר שלו ומחא שתי מחיאות-כף חזקות, קורא לסובבים אותו להתקרב אליו. הם התכנסו סביב מעגל-האבנים, אל מול השמש

שעמדה לעלות בכל רגע וכרעו על ברכם לתפילת השחר.

"החורף היה קשה וארוך." הכריז השמאן בקולו הצלול והרועם. "אך הגיע יום האביב, זה היום בו השמש תזרח ותכסה את האדמה בחום, היא תחזיר לנו את הפריחה ואת החיות לצייד... לא נהיה עוד רעבים—" לא יכולתי שלא לנחור למשמע דבריו, מבטי מולבש על כל אחת ואחד מהם. הם לא נראו כמי שגווע ברעב. מצחיק, אבל האמנתי שהם אפילו לא ידעו מה זה לגווע ברעב, לאור העובדה שאני עצמי, ידעתי זאת טוב מאוד. העברתי מבטי הדוחה על כל אחד ואחת מהם.

הם כרעו על ברכיהם, ידיהם נוגעות בשמיים לתפילה, גופם נע קדימה ואחורה, בנדנדוד כפוי, כאילו שהיו הם אחזי-טירוף.

"...זה היום בו המשרת יירד לקחת את הקורבן אל הזקן עצמו ובמתנה על טוב-ליבנו, הוא יזמן את האביב אלינו." הצהיר השמאן, כפות ידיו הפתוחות שלוחות מעלה בתפילה אל השמיים.

האור החיוור והכחל החל למלאות את צבאות השמיים, יכולתי להרגיש את האויר משתנה סביבי. למרות שלא ראיתי את השמש העולה מאחורי, יכולתי להרגיש בה. היא הייתה שם, אך לא במלוא-תפארתה. בעודו דובר אל התושבים שלו, גבו של השמאן פנה אליי בחוסר דאגה. הוא לא ראה אותי והודתי לאל הקדוש על הדבר. העברתי מבטי לאורך האנשים הכפופים למולי, בחיפוש אחר עלמה או גרדה ומצאתי את שתיהן יחדיו. הן כרעו ברך מאחורי הקבוצה הגדולה, בשורה האחרונה – ממש בסוף.

גרדה הביטה בי, מבטה אפוף אימה. שלחתי לעברה במחשבותיי שהכל יהיה בסדר ואמרתי לה להשאר עם

עלמה. היא נצמדה לצדה של האישה וזאת כרכה זרועה סביב כתפה בחיבוק קל. כאשר מבטנו נפגש, הנהנתי לעלמה בבטחה והיא נדה לי בחזרה. היא דחפה בעדינות את הקטנה והצמידה פניה לאדמה, ובמהרה הצטרפה אליה. למעשה, כולם השתחוו כעת והצמידו מצחם אל האדמה הרכה תחתיהם.

וסוף כל סוף, השמאן הסתובב אליי, נותן לי את תשומת לבו. הוא התקרב למרגלות הבמה עליה עמדתי ונפל על ברכיו, מרים ידיו לשמיים. הוא אמר משהו בשפה העתיקה שלו, לפני שהצמיד מצחו וכך גם כפות-ידיו אל קצה הבמה, לא רחוק מרגליי.

עצמתי את עיניי ולקחתי נשימה עמוקה. אצבעותיי ניסו להגיע אל ידית-הפיגיון בתוך שרוולי וכאשר הצלחתי לגעת בקצה שלו, משכתי בו החוצה. הרגשתי בלהב הקר, חותך בעדינות את בשרי בשריטות קלות והתאפקתי מלזעוק בכאב.

פחדתי שמרוב שידיי רעדו, אאבד את שליטתי על הנשק ואתן לו ליפול לאדמה ולכן גם ניסיתי לשמור על קור-רוח. העברתי מבטי הזהיר על כל אחד ואחת מין המשתחוים לפניי, כיוון שלא רציתי שיבחינו בי והם היו עלולים להבחין בי בכל רגע, אם היו בוחרים להביט בי ישירות.

נעתי וזזתי בתנועה קלה, בניסיון מהיר לשחרר את החבלים שכבלו את ידיי אל העמוד. חתכתי אותם ביסודיות מהירה, לפני שקפאתי במקומי למשמע צליל רועם, צליל שהדהד כמו תרועה של חצוצרות בשמיים הפתוחים והרמתי מבטי למעלה.

הקול התלווה בצליל נמוך, שדמה לשאגה של חיה איתנית.

לא. ניסיתי להרגיע את עצמי ולהרחיק את הפחד מלבי. היה זה בסך הכל הרעם, הסברתי לעצמי ברוגע. היה חייב להיות זה הרעם, כיוון שעננים התאספו מעליי, מסמלים על בואו של הגשם.

נשמתי בהקלה, לפני שחזרתי לחתוך את החבלים מאחוריי. אך שמחתי לא נמשכה לזמן רב מדי, כאשר טיפות שמנות נפלו על ראשי והיקשו עליי להתרכז בחיתוך הקשרים מאחוריי.

רעם נוסף הדהד סביבי והפעם הרגשתי אותו מרעיד את האדמה תחתיי בעוצמה כה גדולה, שהעמוד עצמו רטט באימה. הרמתי מבטי לשמיים וראיתי את אשר לא האמנתי שאראה בחיי.

החלק השלישי

משרת הזקן

העננים התאספו בגוונים כהים ואפורים במרכז השמיים והחלו להתחולל סביב עצמם בריקוד, ריקוד זה לזה שרקדו תושבי-הכפר הברברים.

העננים הסתחררו ויצרו כמעין מערבולת עצומה, כה גדולה שעיכלה בתוכה סערת-גשמים, ברקים ורעם. לא, לא היה זה רעם. הצליל היה עמוק יותר, מיוסר יותר. כאילו האחד שנשא אותו, התמלא בכאב של יגון עמוק. הצליל הנורא הזה דמה לצליל של שאגה איתנית, כה עצומה שהרגשתי בעמוד-העץ נרעד מאחוריי כעלה ברוח.

חזרתי להביט על הברברים שהמשיכו להסיט מבטם לאדמה, כאילו שפחדו כי היצור יבחין בם וישנה את כיוונו ברגע שרק יעזו להרים את מבטם לעברו.

בפניקה מחרידה, מיהרתי לחתוך את החבלים והצלחתי להרגיש בהקלה מסוימת כאשר ידיי החלו להשתחרר מקשירתם החזקה.

עוד טיפה, הרגעתי את עצמי. עוד קצת. רציתי לצרוח בפחד, אבל החזקתי בהתאפקות איומה. ניסיתי לאחוז בכל האומץ שנותר בי, ניסיתי לנשום ולשאוף את האויר הרטוב סביבי, באמת שניסיתי, אך לצערי, לא הצלחתי. שוב, הצליל המחריד ההוא הדהד מעליי ומשהו החל להתקרב מהצד השני של המערבולת, משהו שעמד לצאת ממנו, משהו שנראה כמו כתם שחור ועצום.

הגשם פסק ודממה כרכה אותנו בחיפוש נואש אחר הסוף – הסוף לכל מה שידעתי בחיי.

היצור, אם באמת היה זה היצור, התקרב אל פתח המערבולת. טפריו הענקיות יצאו מהצד השני שלו, בדיוק כאשר הצלחתי לחתוך את הקשירה האחרונה סביב זרועותיי ולשחרר את עצמי מהעמוד.

אור בהיר החל להתאסף במרכז המערבולת, לפני שנפל עליי במהירות עצומה. נרתעתי מין העמוד וקפצתי הרחק ממנו, כאשר כדור האש, אם ניתן היה לקרוא לדבר הזה כך, פגע ישירות בעמוד ושרף אותו בנצירות גדולים של להבה בוערת.

לקחתי נשימה עמוקה ורועדת, כנגד השאגה האיתנית שצרבה ישירות לתוך נפשי. הוא ידע שהוא פיספס אותי והדבר לא מצא חן בעיניו, אבל לא התכוונתי לחכות ולגלות מה הוא תכנן עבורי, ומבלי לחכות פתחתי בריצה מהירה לתוך היער.

רגליי נשאו אותי הרחק מין המקום וכאשר הרגשתי שהייתי רחוקה מספיק, נזכרתי כי היה עליי לחזור אחרי חפציי, החפצים שנותרו ליד הכלוב ההוא, איפה שהוא לא יהיה. עצרתי ולוא רק לרגע, כרכתי ידיי סביב אחד מגזעי-העץ. הגזע היה גדול ועבה ויכולתי לחוש דרכו את כל היער העתיק הזה.

תחילה הייתה זאת האדמה המוטרדת שענתה לי בתחנונים ושאלות מודאגות, נדמה כי אפילו הטבע סביבי ניסה להבין מה קרה שם בתוך היער, או מה היה היצור ההוא שאיים עליו.

ואז, היו אלו הזעקות המפוחדות של הברברים ההם. נדמה היה כי היצור שינה את כיוונו והחליט כי הם יקחו את מקומי בעונש הזה. יכולתי להרגיש בשמאן, הוא פנה לעומקי-היער והאדמוני בעקבותיו.

האם הם ברחו מין המקום, או שתיכננו ללכוד אותי שנית? מה שזה לא יהיה, לא התכוונתי לשבת ולחכות לבואם – היה עליי לברוח מכאן.

עצמתי את עיניי והתרכזתי בכלוב, המיקום המדויק שלו היה רחוק ממני, למעשה כה רחוק שהייתי צריכה לחזור על עקבותיי, דרך הכפר בכדי להגיע אליו.

טרטרתי ראשי לשלילה ושחררתי מין העץ. רגליי זעקו וראיתי את חלקי עורי מדממים על קצוות אצבעותיי. החתכים והיבלות היו כה עמוקות שיכולתי לראות את פנים-בשרי יוצא החוצה.

בשם האל הקדוש.

היה עליי לחזור ולקחת את חפציי, ולוא רק בשביל הנעליים. לקחתי נשימה עמוקה והכרחתי את עצמי לרוץ מערבה. אם יהיה עליי להגיע דרומה אל הכלוב, עדיף היה לרוץ מסביב לכפר, מאשר דרכו.

השאגה האיתנית הרעידה את האדמה תחתיי וגרמה לי להתחלק מטה על אחד הענפים. הוא נשבר תחת רגליי וזעקתי בכאב נורא למשמע החריקה הנוראית. דחפתי עצמי מהאדמה, הסתובבתי על אחוריי ותפסתי סביב קרסולי.

דם כיסה את אצבעותיי – דם וחתיכות עור. מחצית מהציפורן של הבוהן שלי נקרעה לחלוטין מבשרי וטעם מריר מילא את פי בגועל, מלווה בצמרמורת נוראית וסחרחורת אשר משכה את עורפי מטה. לא, אמרתי לעצמי.

היה עליי להישאר ערה ומרוכזת. ככל שניסיתי לאחוז בהכרתי חזק יותר, כך הצריבה שלי גברה יותר. הכל סביבי רעד – העצים, העלים ואפילו האדמה עצמה. היצור ההוא, היה כה חזק שאפילו האדמה פחדה ממנו באימה לא-טבעית.

תפסתי סביב אחד מענפי-העץ ומשכתי את עצמי מעלה, לפני שהמשכתי הלאה בדילוגי-צלילה מהירים. כל צעד שעשיתי, חתך כסכין לבשרי ודקר אותי לעומק. הראש שלי פעם וכל גופי זעק, אך לא העזתי לעצור אפילו לרגע.

מהר יותר, פקדתי על עצמי בלחץ. מהר יותר. הושטתי ידי בין גזעי-העצים והם בתורם בלמו את נפילתי קדימה. התחושות המלחיצות שהם העבירו לי עזרו לי להישאר ערה. הפחד שלהם העיר אותי בזעזוע חד, נדמה היה כאילו שהם ניסו לעודד אותי ואת מאמצי להמשיך הלאה.

רוצי! הם ציוו עליי ברוך. רוצי! עוד קצת! ומצד שני, יכולתי גם לשמוע את זעקות-האימה של הברברים ההם, את כאבם ואת חרדתם מפניי היצור. הם זעקו לעזרה והתחננו בפניו שירחם עליהם.

אבל מה לגביי? מדוע הם לא ריחמו עליי? כעת, אחרי מה שהם עשו לי, לא מצאתי בכוחי לרחם עליהם, למרות שהרגשתי את כאבם עד עומקי-נפשי, לא מצאתי בכוחי לסלוח להם על מה שהם עשו לי ועל כך שהפכו אותי לקורבן שלהם.

המשכתי לדלג בצליעה דרומה, עד שעצרתי לא רחוק מין הכפר. כעת שמעתי אותם, את הצרחות שלהם ואת השאגה האיתנית של היצור באופן כה צלול, שנדמה היה כאילו שהייתי שם יחד איתם.

הנהמה המיוסרת שלו הדהדה לעומקי-היער. הוא כאב, יכולתי להרגיש זאת דרך האדמה והעצים סביבי. מדוע הרגשתי זאת? מדוע יכולתי לחוש בכאביו של היצור ההוא? מדוע האדמה העבירה לי אותם... את התחושות והרגשות שלו?

הרמתי מבטי לשמיים והתפללתי... התפללתי שאמצא את דרכי מכאן, התפללתי שהיצור לא ימצא אותי ויותר מכל, התפללתי שגרדה ועלמה יהיו בטוחות.

רציתי לוודא זאת דרך המגע שלי עם העצים, אך הכאב שלי וכמות האנשים הצורמים ברחבי-היער חסמו ממני מלהתרכז במשהו אחד, ועל כן קשה היה לי למצוא אותן בין כל הכאוס הזה.

תחילה, אמרתי לעצמי, היה עליי להגיע לכלוב ולטפל בפציעותיי ואז, רק אז אוכל למצוא אותן בין כל האנשים הצורחים ההם. כמובן שיהיה עליי לוודא תחילה שהן נותרו בין החיים ורק לאחר מכן, לצאת ולהציל אותן, חשבתי ומיד הרגשתי באשמה ממלאת אותי כנגד המחשבה הנוראית הזאת.

לקחתי נשימה עמוקה ודחפתי את עצמי מהעץ, הדילוגים שלי אל הכלוב היו מהירים וכל צעד שעשיתי הביא לי לצמרמורת וצריבה איומה.

ידעתי שיהיה זה מטופש מצדי לחזור לשם ולנסות לעזור להן, אבל הייתי חייבת. לא יכולתי להשאירן שם, טרטרתי בראשי לשלילה. אני חייבת לנסות ולעזור להן, הרי הן עזרו לי – עלמה הצילה אותי. ולכן היה עליי לחזור ולהציל גם אותה, כיוון שבמוקדם או במאוחר, גם אם היצור ההוא לא יהרוג אותן, השמאן יעשה זאת. הוא יעשה זאת כאשר יגלה שהיא עזרה לי, והוא יגלה זאת – אני הרגשתי זאת בקצה עצמותיי.

האיש הזה יגלה ויהרוג אותן, אותה ואת גרדה. והאדמוני יעזור לו בדבר. אני ידעתי זאת והדבר הפחיד אותי – האדמוני הפחיד אותי עד עומקי-נפשי. המבט הקר שלו, חיוכו האטום וקור-רוחו, הביאו לי לחרדה אינמה. הוא היה איש נורא והוא אפילו לא הסתיר זאת.

דילגתי בין העצים ונכנסתי אל השטח בו עמד הכלוב שלי. הסיר עם המים עוד עמדו שם בפתח-הכניסה. איש לא היה כאן ואיש גם לא תכנן לחזור הנה עם כל המהומה שהתחוללה ביער.

שם, לצד הכלוב נח התיק שלי. התקדמתי אליו בצליעה קלה, השתדלתי שלא ללחוץ על רגלי הפצועה, אך הדבר היה חסר שליטה. ופלטתי יבבה שקטה, לפני שנפלתי לצד הכלוב ופתחתי את התיק שלי בחיפוש אחר משהו שיקל על כאביי.

מששתי בין הבקבוקונים אחר בקבוק-הכוהל לחיטוי פציעותיי ומצאתי אותו תחת זר קטן של בת-קורנית, או כפי שקראו לו הנזירים טימין. משכתי את הבקבוק והוצאתי אותו מהתיק.

הדבר הראשון שהיה עליי לעשות זה לנקות את פציעותיי והיה עליי לעשות זאת כמה שיותר מהר. שלחתי מבט חטוף אחורה, לפני שהמשכתי הלאה. הוצאתי את הפקק מתוך הבקבוק ושפכתי אותו לאורך כף-רגלי, החל מקרסולי אל אצבעותיי.

כאב חד תקף אותי, כאילו שמישהו בא ובמו ידיו קרע את הציפורן שלי, או מה שנותר ממנה, מבשר בהוני. נשכתי את שפתיי בכדי לא לזעוק והנחתי ידי על האדמה, נשענת עליה לשם תמיכה.

המגע שלי ומחסור שליטתי על יכולותיי, נתנו לי לראות את כל אשר אירעה סביבי. ראיתי את התושבים הנוותרים בכפר מתפזרים מחוץ לגבולותיו. ואילו הלוחמים שלו יצאו עם קידונים לצייד, דבר שהודיע לי על כך שהיה עליי למהר ולצאת מכאן.

האם הם יצאו בעקבותיי? פקחתי את עיניי בתמיהה, לפני שחזרתי לנקות את הפצע שלי. פעימות-לבי מילאו

את מקור שמיעתי בחזק. וקרעתי את אחד משרוולי-שמלתי הלבנה, מנגבת את הדם הזורם לאורך רגלי. הוצאתי את אחת הבקבוקונים, בתוכו הייתה מישכה עשויה מעלי-בזיליקום. ולאחר שניגבתי את הדם מאצבעותיי, מרחתי את המישכה לאורך בהוני ושאר פציעותיי. הכאב היה כה עז שהפסקתי לשמוע. אזנני מילאו בצליל כה חד וגבוה שהתחלתי לראות כוכבים מרקדים בזוויות עיניי. הפה שלי מילאה בחומץ ונחנקתי מגוש הקיא, שאיים לצאת מגרוני ואף מאפי.

הו, אלי הקדוש, תן לי סבלנות!

ניגבתי את הדמעות שזלגו מעיניי בגב-זרועי ומשכתי באפי, מכריחה עצמי לנשום בכוח. כאשר התחושה הנוראית שיחררה ממני ברחמנותה, עטפתי את שתי-רגליי בפיסות הבד שנחו בעומקי-תיקי ונעלתי נעליי בזהירות רבה.

הכל יהיה בסדר, אמרתי לעצמי בבטחה. אני אגיע דרומה ואטפל בעצמי בצורה טובה יותר, הבטחתי לעצמי בחמלה, כאשר החזרתי את הבקבוק והמישכה לתוך התיק ומששתי אחר זר הצמחים של הטימין. כמה עלים היו אמורים להספיק לי, כמות גדולה יותר ואאבד את הכרתי, הזכרתי לעצמי. ועל כן מזהרתי, כאשר קרעתי את אחד מעלי-הכותרת, דחפתי לפי ולעסתי ביסודיות רבה.

הטעם הקריר שהצמח הביא לי, הרגיע את הבחילה ופתח את אפי בנשימה עמוקה יותר. הרגשתי בהקלה עוטפת אותי ונשמתי לרווחה. הבטן שלי נרגעה והראש שלי הפסיק לפעום.

משכתי את חגורת-התיק מעל ראשי ונשענתי קדימה על סורגי-הכלוב, בכדי למשוך את עצמי מעלה.

קמתי על רגליי ועצמתי עיניי כנגד התחושה הטובה שכרכה אותי בחום. האמנתי שכיוון שנתקתי את הקשר שלי מהאדמה, נתקתי גם את הקשר שלי עם המתרחש עליה. הנעליים שלי חסמו את החיבור ביני לבין הסביבה שלי ונתנו לי להקלה כה גדולה שחייכתי לעצמי בחוסר שליטה.

והפעם, כשנשמת, נשמת מעומקי-ריאותיי והאוויר הקר והנקי מילא את גופי בקרירות מבורכת. יופי, עכשיו הבנות, הזכרתי לעצמי ופניתי אל אחד העצים בכדי ליצור איתו קשר ולמצוא אותו. עוד לפני שהספקתי לגעת באחד מגזעי-היער, האדמה נרעדה תחתיי ועפתי קדימה, תופסת באחד הענפים לתמיכה.

יללה... לא, הייתה זאת זעקה אשר יצאה מעומקי-היער. צליל כה חזק, כה עמוק שהוא הדדה לאורך גופי במועקה, חודר לראשי בכאב ועצב.

ניסיתי לקום, אך האדמה הרועדת לא נתנה לי, אפילו הכלוב הכבד שהיה מקובע במרכז היער, עף כמעט מטר מעל פניי-האדמה.

משכתי את עצמי למעלה באחד מהענפים ונצמדתי אל אחד העצים בחיבוק חזק. החיבור העמוק בינינו משך אותי לעומקי-האדמה, כל הדרך דרום-מזרחה.

יכולתי לחוש במועקת-היער, הכאב העמוק של העצים הנופלים. משהו נפל עליהם, פגע בהם ועקר אותם מין האדמה, שובר את גזעי-היער לרסיסים ומוחץ את הצמחים למותם. והיער, הוא זעק לעזרה והתחנן שהשלווה תחזור אליו. מה שזה לא היה, הדבר ההוא אשר פגע בו, הוא היה חייב להפסיק.

עצמתי עיניי ונתתי לקול של האדמה ללטף אותי ברוך. ניסיתי להפוך את הזעקות שלו למילים, בכדי להבינו.

בואי אליי, הוא קרא לי.

למי השתייך הקול העמוק ההוא? הצליל הרוטט שלו ליטף את נפשי בצמרמורת חדה. פקחתי את עיניי והתרחקתי מהעץ.

האדמה הפסיקה לרעוד ומבלי לשים לב, רגליי נשאו אותי דרום-מזרחה, אחר הקול ההוא. אחר הנפש שקראה לי בשמי לבוא אליו. ולמרות רגליי הזועקות, המשכתי לצעוד בדילוגים מהירים – היה עליי למהר ולהגיע אליו, היה עליי לעזור לו.

מי הוא? מי היה האחד שקרא לי לבוא אליו? פניתי בין העצים, מלטפת בגזע אחר גזע. ניסיתי להעביר להם נחמה, ניסיתי לתת להם את כוחי, אך כל אשר הצלחתי לעשות היה לקחת את כאבם לתוכי, דבר שגרם לי להאט בצעדיי ולהשען קדימה בעייפות.

ניסיתי להבין מה קרה שם, בכפר ההוא? או לאן כל התושבים שלו נעלמו ומדוע לא הרגשתי בהם עוד? האם היער נתן לי לראות את אשר הוא רצה שאראה? האם הוא חסם ממני את שאר המתרחש, בכוונה תחילה? ולאן השמאן והלוחמים שלו נעלמו? האם הם מתכוונים לצוד אותי? האם הם היו קרובים אליי? האם הייתי רחוקה מהם? שוב, פעימות שקטות החלו למלאות את ראשי והכאב החל לחזור אליי.

בלעתי רוק וצעדתי הלאה, היה עליי להמשיך ולהגיע אל מקור האימה של היער הזה. ומבלי אפילו להבחין בדבר, האדמה תחתיי נעלמה ופסעתי מעל צוק קטן. פלטתי יבבה שקטה, בעודי מתחלקת מטה לאורך המורד במהירות אדירה, לפני שמשהו תפס בי ובלם את נפילתי למטה.

כרכתי זרועותיי סביב הדבר העצום ואחזתי בו בכל מעודי. מה שזה לא היה, זה היה חם וקשה ואם זאת

כה עדין ורך תחתיי, משהו שהיה כה עצום שהייתי צריכה להחזיק בכוח, בכדי לא להתחלק ממנו מטה. רציתי לפקוח את עיניי, אך פחדתי.

פחדתי שברגע שאראה מה בלם את נפילתי, חיי יהיו בסכנה אף גדולה יותר. החלקתי אצבעותיי לאורך הדבר המחוספס והקשיח מעלה, עד שעצרתי על משהו לוחט יותר, כה חם שאצבעותיי הרגישו כאילו עלו בלהבות. ברגע שאצבעותיי ליטפו לו, תמונות מילאו את ראשי – תמונות שלא ראיתי עוד בעבר שלי. תמונות של הרי-חול ומדבר זהוב וכתום.

שכבתי על גבי. החול הרך תחתיי והשמש במרכז השמיים הכחולים, חיממו את פניי וגופי בברכה, כל הדרך לעומקי-נפשי. הרגשתי טוב, כיוון שהייתי במקום טוב. עצמתי את עיניי ונתתי לקרני-השמש למלאות אותי בכוח, הרגשתי בלהבות שלי מתאספות בגרוני ושחררתי נשיפה שנראתה לי כענן של עשן סמיך.

חייכתי לעצמי בשעשוע, לפני ששמעתי קול קורא לי והסטתי מבטי לצד. אישה גבוה ואדומת שיער התקרבה אליי. עורה הזהוב ניצנץ תחת השמיים בצבע כהה ושחום. היא הייתה עירומה, כל גופה המרהיב נחשף בפניי באופן כה פתוח וכה בטוח, כאילו שהיה זה הדבר הכי טבעי בעולם.

היא חייכה אליי, ידיה מושטות לעברי. היא קראה לי לבוא אליה. היא קראה לי, אך זה לא היה בשמי. ואז, שמעתי נהמה, צליל כה חזק שאפילו החול סביבנו רטט בחרדה. פקחתי את עיניי והבטתי מטה בהפתעה – היה זה היצור.

עיני העגולה, אף גדולה יותר מצלחת, הביטה בי בפליאה מוחלטת. הצבע הזהוב שלה זהר בגוון בהיר וכהה, כמעט כתום. טרטרתי ראשי בחוסר הבנה, לפני

שקפצתי אחורה בצווחה קצרה והתרחקתי ממנו על
ישבני בזחילה.

ההלם שעטף אותי, עיגל את עיניי בתדהמה ועצר בי
מלנשום. החוטים העצום שלו פלט נשיפת-עשן, לפני
שהוא החל לזחול אליי לאיטו.

גופו הענק מכוסה בקשקשים אדומים, כנפיו העצומות
היו מקופלות על גבו וחנבו פגע בבום על האדמה
והרעיד אותה במכה אחר מכה. תפסתי בעשבים תחת
אצבעותיי וקרעתי אותם מין האדמה, כאילו שהיו אלו
שערות-ראשי שרציתי למשוך בייאוש וחרדה.

מעולם עוד לא ראיתי חיה שכזאת. הוא היה עצום, כה
ענק שאפילו היער לא יכל לעכיל אותו. עורו המחוספס
והקשקשי דמה לעורו של נחש הדשא, אך צבעו ניצנץ
כקשקשי-הדגים תחת מיי-הנהר. הדבר נראה כה חריג
וקסום בעיניי, שלא יכולתי שלא להתפעל ממנו.

הוא היה גדול, מרהיב וכה מופלא, שהוא כלל לא נראה
אמיתי בעיניי, כאילו שהייתי בתוך חלום משונה וכל
אשר קרה לי עד עכשיו, הוציא אותי מדעתי.

האם באמת יצאתי מדעתי? עצמתי את עיניי וטרטרתי
בראשי, לפני שפתחתי אותן והבטתי ישירות על היצור
ממולי. הוא המשיך לזחול לעברי ברגליו המקופלות,
נוחר את זעמו ומקריב את פיו העצום אליי.

שוב, נחיריו פלטו נשיפת-עשן, דבר שגרם לשערי הקצר
לעוף אחורה וקדימה, כאשר הוא לקח נשימה נוספת
ועמוקה יותר, כאילו שהוא ניסה לנשום אותי פנימה, או
שאולי אפילו להריח אותי.

האם הוא באמת ניסה להריח אותי? סומק חסר
שליטה התפשט על לחיי. ולמה שהוא ירצה בכלל
לעשות זאת? הוא דחף את חוטמו לחיקי ודחק בי שוב
ושוב, כאילו מנסה לומר לי משהו.

האם הוא רצה שאגע בו? צמצמתי עיניי בחוסר הבנה, לפני שהבחנתי בכידון שהיה נעוץ תחת כנפו – הוא נפצע. האם הברברים ההם באמת הצליחו לפגוע בו, ביצור כה גדול ומרהיב כמותו?

חזרתי להביט לעיניו, יותר נכון לעינו השמאלית, כיוון שהעין הימנית שלו הייתה כה מצולקת, שהיא אפילו לא הצליחה להיפתח במלואה.

בלעתי רוק, לפני שהרמתי את ידי והושטתי לעברו. המבט הזה שלו חילחל לעומקי-נפשי ברחמים. הדבר היה כה משונה, הרי הוא עמד להרוג אותי רגעים ספורים קודם לכן, הלא כן? האם הוא ידע שזאת הייתי אני, האחת אשר הוא עמד לשרוף על העמוד? הקורבן שלו? לקחתי נשימה עמוקה והנחתי ידי על חוטמו.

נחיריו נעו תחת אצבעותיי ותחושה חמה מילאה בי. האם כדי היה לי ליצור קשר עם היצור המגודל הזה? יצור שלא ידעתי עליו כלום, יצור שיכול היה בקלות לרמוס אותי תחת כפו האדירה.

ומה עם האישה ההיא? אדומת השיער העירומה, האחת שראיתי בראשו. מי היא בכלל הייתה? האם היא הייתה שייכת לו, או להפך? לקחתי נשימה נוספת והצמדתי ידי השניה לאדמה.

היער דיבר אליי, הוא אמר לי למהר. הברברים קרובים, הם באים. ועל כן, היה עליי לבטוח בכל אשר קורה סביבי, היה עליי להיפתח בפניו ולתת לו להכנס לתוכי. הצמדתי את שתי כפות-ידיי אל חוטמו ונשמתי אותו פנימה.

הניחוח החם שלו התלווה במשהו מתכתי ומתוק, משהו שהזכיר לי את הכמון – צמח שראיתי פעם אחת בחיי, אך ריחו המתוק השאיר חותם בראשי והתלווה אליי לאורך חיי.

עצמתי את עיני ומשכתי את מהותו לתוכי. הכוח הלוהט שיצא ממנו זרם לאורך עורקיי ושרף אותי בכאב חד, הוא חתך אותי כל הדרך לנפשי ובלע אותי פנימה. ידעתי שככל שבן-האנוש, או היצור לצורך העיניין היה גדול יותר, כך הקושי שלי ליצור איתו קשר היה עצום יותר, ולכן גם האמנתי שהקשר שניסיתי ליצור בינינו לקח ממני כוח רב יותר.

הזרם הלוהט שהרגשתי, התלווה בתמונות שונות. תמונות שראיתי קודם לכן, תמונות של מדבר אין-סופי ושמיים פתוחים. תמונות של רוגע ושלווה. תמונות של חום וביטחון. הפרווה שכרכה אותי כגלימה גדולה, חיבקה אותי בחום והבטחה עצומה – הבטחה של שלום ואהבה. ואז, כפי שהוא בא, הוא גם הלך ונעלם, והפעם ראיתי את עומק נפשו של היצור מלפניי.

הוא היה תחת שליטתו של כאב ופחד, מישו לקח את דעתו ושלט על מעשיו מרחוק. מישו שגרם לו לתקוף ולהרוג. חזרתי והרמתי מבטי לשמיים, למרות שלא ראיתי בגלל עצי-היער הגבוהים, ידעתי שהפתח ההוא – המערבולית שפתחה את הדלת בין העולם שלנו לעולם שלו, עדיין עמדה שם והמתינה חזרה לבואו. הוא קרא לו לחזור אליו ובכל פעם שהוא עשה זאת, הוא הכאיב לו בכאב חד ונורא.

מישו הכריח אותו, מי שזה לא יהיה, לתקוף את הכפר ולקחת את הקורבן לשמיים. אבל מה הם עשו עם הקורבן ההוא? מדוע הם שרפו אותו? לשם מה? וכיצד אני יכולה לעזור לו? כיצד אוכל לשחרר אותו? התכופתי קדימה והצמדתי מצחי בין נחיריו.

עצמתי את עיניי וחתרתי עמוק יותר לתוך מחשבותיו. אם הוא היה מי שחשבתי שהוא, אני אצליח ליצור איתו קשר כלשהו.

הפתיע אותי שהיצור אפילו לא זז תחת הזרם שהעברנו בינינו, כאילו שהבין הוא את מהות כוחותיי. האם הוא הרגיש את אשר הרגשתי? לאור העובדה, שהוא רצה שאגע בו שנית, האמנתי שהוא אכן רצה שאצור איתו קשר. אבל לשם מה? מדוע? וכיצד הוא הבין שאני מסוגלת למשהו כזה בכלל?

חיפשתי אחר נפשו העצומה של היצור הזה ונכנסתי עמוק לתוך התודעה שלו. הוא קרא לי, לא בשמי, אלא בדמותי. הוא קרא לי לבוא אליו. קולו העמוק הרעיד את נפשי, כמו שירה עתיקה ומוכרת. שיר ששמעתי אי-שם בעבר – שיר ששרו לי בילדותי הרחוקה.

והנה זה. הנה הוא. מצאתי אותו. החום שכרך אותי בחיבוק חזק, חימם את נפשי בלהט. הוא נתן לי בטחון כה רב שיכולתי להרגיש את כוחו מהדהד בתוכי והנה, ממש באותו הרגע, הדלת בינינו נפתחה ונתנה לי להכנס פנימה.

הקשר שנוצר בינינו החל לזהור באור חיוור ולבן תחת אצבעותיי, וכך סימן שהחיבור בינינו נוצר.

דרכן... שמעתי קול לוחש קרוב לאחניי, כאילו מי שזה לא היה, עמד ממש מאחוריי. הקול היה נשי ועדין. האם הייתה זאת אדומת השיער העירומה, שראיתי לפני רגעים ספורים?

לקקתי שפתיי והבטתי קדימה. היצור התרחק ממני והיטה ראשו הצידה, כאילו בשאלה, ממש כמו כלבלב קטן ואבוד. חייכתי לעברו והפעם נתתי לעצמי להביט בו ביסודיות רבה יותר. הוא היה עצום, מקורנף, מקושקש, מכונף ופצוע, והיה עליי לטפל בו.

תהיתי לעצמי, אם הוא יענה לי אם אתחיל לשוחח עמו והסמקתי בחוסר שליטה על המחשבה המגוחכת – הוא היה יצור אחרי הכל ולא בן-אנוש.

"דרךך". לחשתי לעברו, מבלי לחכות לשנייה מיותרת. והוא זקף צווארו והתיישב על רגליו האחוריות ככלב, זנבו הקשקשי והמקורנף נע וזז מצד לצד, פוגע בעצים סביבו ועוקר אותם מין האדמה.

החמרתי פניי ונאנחתי בטרטור ראש.

"תפסיק עם זה מיד!" פקדתי עליו והוא אכן הקשיב לי והפסיק. הוא באמת שמע אותי ולא רק זה, הוא גם עשה כמצוותי. חייכתי לעצמי בחוסר אימון ובלעתי רוק. "אתה מבין אותי?" לחשתי בתמיהה מוחלטת, למרות שכבר ידעתי את התשובה.

הוא כופף את צווארו מטה והקריב פניו לשלי, דבר שגרם לי להרתע אחורה בהפתעה קלה. הוא לקח נשימה עמוקה ונשף אותה עליי.

מעניין, מה הוא חושב עליי? הושטתי ידי והנחתי בין נחיריו בליטוף קצר ומלא בחיבה.

"אתה דרךך". לחשתי לעברו ומיד הצמדתי ידי אל החזה שלי. "ואני... שמי הוא הילה." מצאתי עצמי מחייכת כנגד מבטו העגול והמופתע.

הוא שתק בזמן שזקף גבו והביט בי מלמעלה. תהיתי לעצמי מדוע הוא לא הגיב לדבריי. אולי הוא לא בטח בי, הנהנתי לעצמי בהבנה מוחלטת. ומי באמת יכל להאשימו על הדבר? גם אני לא הייתי בוטחת בי, בת-אנוש שחבריה פצעו אותו. ובכן, טכנית הם לא היו החברים שלי, אבל הם בהחלט השתייכו לגזע שלי.

"אני לא אפגע בך." הסברתי לו ברוך, בזמן שהצבעתי על הכידון שיצא מצדו.

את מוזמנת לנסות, שמעתי בתוך ראשי, אבל אני לא בטוח שתצליחי... נרתעתי אחורה והבטתי סביבי, לפני שחזרתי להביט בו בהפתעה.

לא ציפיתי שהוא באמת ידבר אליי, היצור הזה. כמובן שניחשתי שהוא יכל, אבל לשמוע אותו בברור בתוך הראש שלי, את הקול העמוק הזה שלו. הדבר היה כה משונה וכה מוזר – שהוא היה מופלא לחלוטין.

שפתיי התעקלו מעלה ושוב הוא היטה את ראשו בשאלה. מעניין על מה הוא חשב שם בתוך הראש המקושקש הזה שלו, טרטרתי בעצמי וניסיתי להתרומם על רגליי. למרות הכאב הקל, שכעת הרגיש יותר כזמזום מאשר זעקה גדולה בתוכי, הצלחתי אכשהו להתיישר על רגליי.

חייכתי לעברו, חיוך שלם ורחב. יצרתי קשר עם היצור, עם החיה שלא הייתה מין העולם הזה. דדקן, היצור שיצא מין החור בשמיים, היצור שעף בעזרת זוג כנפיים, היצור שהיו לו קרניים ארוכות, שיניים חדות וטפרים איתם הוא יכל בקלות להרוג אותי.

"אני הילה." חזרתי ואמרתי לו, התלהבות נרגשת הדהדה בקולי.

כבר אמרת... למה את מחייכת? הוא שאל בתמיהה קרירה.

"מה?" חזרתי אחריו, מפסיקה לחייך.

הוא שתק, בוהה בי מספר רגעים לפני שחזר להביט סביבו. עיניו הביעו זהירות חכם. נחיריו נעו, כאילו שהוא הריח משהו חמוץ שהלך והתקרב אלינו. שפתיו עלו בנחירה וחשפו ניבים בגודל של הזרוע שלי, כה חדים שיכלו בקלות לשמש כנשק בידיו של בן-אנוש פשוט, כמוני.

הוא פלט נהמה שקטה, התכופף והכין עצמו לתנוחת-קרב, כאילו שעמד ברגע זה לפתוח במלחמה גדולה.

"מה קרה?" שאלתי, מביטה סביבי בפניקה.

הם קרובים. הוא השיב בראשי, קולו אפוף בזעם.

מבלי לחכות שהוא יסיים, התקדמתי לאחד העצים והנחתי ידי על הגזע. הרגשתי אותם, לפני שראיתי אותם, מתקדמים לעברנו. הם היו רחוקים ואם זאת כה קרובים, ידיהם אוחזות בנשק – כידונים וחץ וקשת, ומבטם החלטי וצלול. הם היו נחושים בדעתם לתפוס אותנו, או כך לפחות חשבתי.

הם צעדו בקבוצה גדולה של עשרה ומישהו נוסף צעד איתם, מישהו שהיער חסם ממני מלראות. *מזר*, אבל תהיתי לעצמי מדוע היער עשה זאת ועצרתי מלחשוב הלאה, מסתובבת בחזרה אל היצור. "עלינו למהר ולעזוב." הצהרתי בלחץ.

עלינו להישאר ולהלחם. הוא החזיר לי בספק מגוחך.

"אתה מטורף?" צחקקתי בטרטור ראש.

לא. ואת...? הוא השיב, מקשט גבותיו בהפתעה. "לא!" השבתי לו בלחץ וחזרתי על עצמי, כל מילה באיות מודגש. "עלינו לעזוב."

לא... הוא חזר ואמר לי בקולו הרגוע.

"אם נשאר – נמות..." הצהרתי לו בספקנות.

ובכן, אם לא נהיה הראשונים להרוג אותם, אז תהי צודקת... אבל אני לא בטוח שאת צודקת, כך שאין לך מה לדאוג בכלל... הוא הבטיח לי, חושף את שיניו בלהב.

"אתה מטורף?" חזרתי ואמרתי לו בתדהמה.

ובשם האל הקדוש, הוא משך בכתפיו. היצור הענק הזה משך בכתפיו המקושקשות, כאילו שהיה בן-אנוש פשוט, כמוני. טרטרתי בעצמי בחוסר אמונה, נדמה היה שעדיין הייתי אכנשהו אי-שם בחלום העמוק שלי ואם זאת, כל מה שקרה סביבי, נראה כה אמיתי שרציתי לצרוח ולקרוע את שערותיי מראשי.

לקחתי נשימה עמוקה וניסיתי לחשוב על דרך לעצור בדבר שעמד לקרות סביבי, במלחמה שתביא למותם של רבים ביער הזה.

"איך? איך אתה מתכוון לעשות זאת?" שאלתי בייאוש מוחלט.

עם הלהבה שלי כמובן. הוא הביט בי, כאילו שאני הייתי המטורפת בינינו ולא הוא, ויתכן אף שהוא צדק. אולי באמת, אני הייתי המטורפת – האחת שמדברת עם היצור הענק. **את חייבת להפסיק לקרוא לי כך... שמי הוא דרקן.** חזרתי להביט בו בהפתעה.

האם הוא היה בתוך הראש שלי בכוחות עצמו?

כן, הרי את היא האחת אשר פתחה את הקשר בינינו, הלא כן? הוא המתין לתשובה כלשהי ממני.

"אני לא תכננתי שתהיה בתוך הראש שלי כל הזמן!" פלטתי בזעף והסברתי לו את אשר ידעתי על כוחי. "הקשר לא אמור להיות פתוח, הוא אמור להיפתח מתי שאני רוצה שהוא יפתח–"

אני מתנצל, אבל אני לא מתכוון לדפוק ולחכות שתפתחי את דלת ראשך בפניי, בכל פעם שאני רוצה לדבר איתך–

"אתה צוחק עליי? זה הראש שלי! המחשבות האישיות שלי!" קטעתי אותו בזעם ושוב הוא משך בכתפיו. "תפסיק עם זה!" נאנחתי לעברו וניגבתי פניי בייאוש. בשם האל הקדוש, אני מתווכחת עם יצור איתני מעולם אחר.

אני לא מבין, מדוע את כועסת? אם אשתמש בלהבה שלי, אנחנו ננצח את העולם כולו. הוא הצהיר בפניי ותמימות ילדותית כיסתה את פניו, כאילו שהדבר היה כה פשוט.

האמת הנוראית הייתה שזה היה ההפך הגמור מהדבר, כיוון שלא יכולנו להשתמש בלהבה שלו. חזרתי להביט סביבי בצער. היער, העצים והאדמה סבלו מהמתקפות הלוהטות שלו זמן רב מדי.

התקדמתי חזרה אל אחד העצים וליטפתי לו בנחמה. היער דאג והאדמה זעקה לעזרה והיה עליי לעזור להם, בדיוק כפי שהם עזרו לי.

"אנחנו לא יכולים לשרוף את היער, דרקן..." טרטרתי בראשי לתחושת המועקה שהעבירו לי העצים, הם בקשו ממני לעצור את היצור מלפגוע בם, כאילו שאוכל באמת לעשות משהו כה גדול – אני בת-אנוש קטנה ופשוטה. ואיך בכלל אני אמורה להסביר לו את הדבר הזה? נאנחתי לעצמי בייאוש.

היער... הוא מדבר איתך...?

חזרתי להביט בו בהפתעה. האם הוא יכל להרגיש זאת? את החיבור שלי עם הטבע כולו...?

חלקים וחתיכות, הוא הסביר לי למשמע מחשבותי. **הקשר כה דק שהוא כמעט בלתי-נראה לעיניי...** הוא לחש לי, והפעם יכולתי להרגיש את קולו צמוד לאחוני, כמו ליטוף עדין ומנחם. **האם כואב לך?** הוא שאל בדאגה. **האם סובלת את, כפי שסובל היער הזה... בגללי...?**

"זה לא בדיוק עובד כך..." מלמלתי כאילו לעצמי. "לפעמים הכאב כה עצום שאני לא יכולה לעמוד בו. ולפעמים... לפעמים, אני לא מרגישה דבר... אפילו את עצמי... כאילו שהיער שואף ממני את התחושות האישיות שלי ומשתלט עליי – אני נעלמת ונבלעת לתוך האדמה ונקברת תחתיה... אבל, זה קרה לי רק פעם אחת..." **במנזר.** השפלתי מבטי, נזכרת במאורעות העבר הלא רחוק שלי.

מה עוד יכולתי לעשות? הפעם היחידה שהצלחתי להשתמש במלוא כוחותיי ולהתחבר אל הטבע היה במנזר, אבל במקום לעזור, חרבתי את המקום והבאתי לכאוס נוסף.

ומה עם הפעם תצליחי...? שמעתי ומשכתי בכתפיי למשמע שאלתו.

כיצד היה עליי להסביר ליצור הזה שלעיתים הטבע, הוא השולט ולא אני... ומה אם הפעם, הוא ינצח? ניערתי את ראשי והסתובבתי אל החיה, בכוונה לסרב לדבריו, אך הוא הקדים אותי ואמר.

הם קרובים... שמעתי ועצרתי בעצמי.

"כמה קרובים?" לחשתי בפחד.

האם זה משנה באמת? אם את תצליחי, אני עצמי אעצור בהם-

"לא, אתה לא." הצהרתי, בעודי צועדת לקראתו. "אני אעשה זאת. עלינו להפסיק לפגוע ביער, הוא סבל מספיק-"

הם כאן. קפאתי במקומי למשמע הצהרתו והסתובבתי למקור הקולות שהלכו והתקרבו אלינו. היצור נפל על רגליו הקידמיות, מרעיד את האדמה תחתינו. תפסתי בגזע-העץ, לפני שעפתי קדימה. הוא היה חייב להפסיק עם זה, שלחתי בו מבטי הזועף.

בואי, עימדי מאחוריי... אני אגן עלייך!

"ולמה שתעשה זאת?" שאלתי בלעג.

הקשר בינינו חזק מאוד... אם את תפגעי, גם אני ארגיש בכאב שלך... כך שעימדי מאחוריי בכדי שאוכל להגן עליך. הוא הצהיר לי את מחשבותיו בבטחה.

לפחות הייתה לו סיבה טובה להגן עליי. יכולתי להרגיש את המחשבה הזאת זורמת דרכי בנחמה וחייכתי בחוסר שליטה.

הוא היה יצור, הזכרתי לעצמי. הוא יודע שהכאב שלי בסופו של דבר יהיה הכאב שלו זה בדיוק הסיבה לכך שאני עוד נושמת.

שמעתי את היצור נאנח מאחוריי למשמע חוט מחשבותיי ושלחתי לו את מבטי החמוץ, זאת הייתה אשמתו המלאה, שהוא נכנס לתוך ראשי בלי רשות. הוא נשם לעומק לפני שפלט עשן עננים לוהט וחם.

האם הוא עמד לנשוף להבה? נדתי לשלילה, הדבר לא מצא חן לא בעיניי ובטח שלא בעיניי היער עצמו.

"אתה חייב לעצור." קפצתי לעברו והצמדתי ידי לחוטמו. "בבקשה ממך, תבטח בי..."

הוא שלח מבטו המופתע אליי ולמה שאני אבטח בכך, אמרו לי עיניו העגולות. שאלה טובה, רציתי להשיב, אך שתקתי. היצור הענק הזה יכל בקלות להרוג אותי בנשיפה אחת, כך שזה לא באמת היה אמור להיות משנה בעיניו.

הוא עצר ובהה בי, שומע ומקשיב לדבריי. המחשבה היחידה שהתנוססה כעת בראשי, הייתה שהוא היה היחיד שיכול היה לעזור לי ברגע זה והדבר, עד כמה מגוחך שהוא לא היה, ניחם אותי.

עצמתי את עיניי וניסיתי להיזכר ברגש הרחוק ההוא, התחושה החמה שהעירה אותי ושחררה את כוחי במנזר ההוא. האם באמת אצליח להעיר את הכוח ההוא? הכוח שיצא ממני והרס את הכל – הכוח שהרג את כל מה שידעתי בחיי. בלעתי רוק והשפלתי מבטי.

"אני צריכה שתבטח בי." לחשתי, אך דבריי לא היו מיועדות ליצור מאחוריי והוא ידע זאת.

אני אמרתי את אשר אמרתי לאדמה, כיוון שהייתה זאת היא, אשר הייתי זקוקה לה יותר מכל. האדמה עליה עמדתי, האדמה שיכלה לתת לי את כוחה, האדמה שיכלה לנצח, להרוג, לקחת ולתת. האדמה שהייתה צריכה לבטוח בי ואני בה.

לקחתי נשימה עמוקה והסתובבתי אל הברברים המתקדמים אלינו, לפני שפניתי לדבר במחשבותיי.

איש מהם לא אמור לדעת על הקשר שנוצר בינינו, אמרתי ליצור, בעודי מתקדמת אל הקולות המתקרבים. אל תפנה אליי, אלא אם כן אני אפנה אליך-

ולמה שאעשה זאת? הוא קטע אותי בנחירה.

כי זאת הדרך היחידה שאני יכולה להגן עליך- ניסיתי להסביר לו, אך הוא המשיך בנחירתו.

אני לא זקוק לך שתגני עליי, שמעתי את קולו הצוחק קוטע אותי שנית ומצאתי עצמי מחייכת.

ובכן, לכל דבר יש פעם ראשונה, שלחתי לעברו חיוכי הרחב, לפני שחזרתי להביט קדימה על הקבוצה שנכנסה כעת לשטח שלנו והביטה עליי בפליאה.

האדמוני היה בראש הקבוצה, דבר שלא הפתיע אותי כלל. כידון בידו ומבט עצבני לבוש על פניו. באמת שציפיתי לו וקיוויתי שהוא יבוא אחריי, הוא בין כל אנשי-הכפר, היה היחיד שרציתי במותו...

הוא היה אמור לסבול כאן ועכשיו, ואני... אני אהיה האחת שתביא לסבלו. חייכתי לעברו והוא הופתע ולוא רק לשנייה, לפני שהחזיר בי חיוכו הקר בחזרה.

הוא חשב שהוא תפס אותי, אותנו... אבל מחכה לו הפתעה גדולה.

החלק הרביעי

שליטתו של היער

מה את מתכוונת לעשות? שמעתי את היצור שואל אותי, אך לא העזתי להשיב לו בחזרה.

היה עליי לשמור על קור-רוח ומחסור הבעה על פניי. לעיתים הבעותיי היו מסוכנות אף יותר ממילים שיכלתי לפלוט.

האדמוני נחר לפני שהתקדם לעברי, שולח מבטו המופתע ביני לבין היצור.

את חייבת להפסיק לקרוא לי כך! שמעתי את זעמו של דרקן בראשי ומצאתי עצמי מחייכת, דבר שבילבל את הברברי כאשר הוא פנה אליי.

"שלום לך, קורבן-האביב..." הוא צימצם עיניו בלעג. "והנה, כבר חשבתי שברחת מין היער הזה לפני שעות..." יכולת בקלות להגיע לכפר הדרומי בזמן הזה." הוא הצביע לשמיים בהפתעה, השמש הצביע על כך שחלפו יותר משעתיים, מאז הזריחה והעובדה הפשוטה שהוא צדק לחלוטין בדבריו.

אכן, אם הייתי בוחרת לעזוב, הייתי נמצאת כעת במקום מבטחים ולא כאן אל מול האויב הכי גדול שלי. למעשה, האויב היחיד שלי, אם לא נחשב את השמאן עצמו. מעולם לא חשבתי שיהיו לי אויבים, טוב... מעולם גם לא חשבתי שאקח חלק מאיזה פולחן פראי ואהפוך לקורבן.

אממ... ותראו אותי כעת. משוחחת עם יצורים מעולמות אחרים ונלחמת בלוחמים פגאנים. כל הכבוד לך, הילה! אמרתי לעצמי בלגלוג קנטרני.

לכל דבר יש פעם ראשונה... החזיר לי היצור בלעג. הוא היה חייב להפסיק להיכנס כך לתוך ראשי, ללא רשות. במוקדם או במאוחר, אצטרך לענות לו. ומבלי לשלוט בדבר, אחשוף את סודי בפניי האנשים הנוראיים הללו. **את חייבת להרגע, הם לא יתפסו אותך... זה לא שמישהו באמת יכול לשמוע את מחשבותיך... ובכן, חוץ ממני-**

"אם כבר אז כבר..." לא שמתי לב אפילו שהאדמוני עדיין דיבר אליי. לכל-הרוחות, על הוא קיטר שם בכלל? נאנחתי לעצמי. ובדיוק מהסיבה הזאת לא רציתי שדרקן יפנה אליי. "מה קרה לך פתאום? שנית את דעתך? רצית אולי להציע את עצמך כקורבן למשרת הדגול?" שאל הברברי, מכוון את הכידון שלו ליצור הנוחר, לפני שחזר להצביע עליי. "מה את עושה כאן בכלל?" הוא חזר ושאל אותי בפניו החמוצות. ובכן, הגעתי הנה...

"בטעות..." פלטתי מבלי לשלוט בעצמי. לכל הרוחות.

"תראו, תראו, היא עוד מדברת." הופתע האדמוני בלהט, דבר שגרם לקבוצה מאחוריו לגחך בצהלה. יופי, כעת הם יודעים שדוברת אני את השפה שלהם. כל הכבוד לך, הילה. באמת, כל הכבוד. סטרתי לעצמי על הטעות המטופשת הזאת. ומה עושים עכשיו? הדבר היחיד שעלה בדעתי היה להרים את כפות-ידיי בכניעה. דבר שלא מצא חן בעיניי היצור, כיוון שיכולתי לשמוע את נהימתו הזועמת ממש מאחוריי.

תני לי לשרוף אותו! הוא דרש ממני ופלט בזעם, **לא מוצא חן בעיניי הדרך בה הוא מסתכל עליך.**

"אני לא חושבת שזה יהיה רעיון טוב כל-כך..." פלטתי, לפני שיכולתי לשלוט בדבר והחמצתי פניי

בטיפשות. מה יש לי היום? טרטרתי בעצמי כנגד מבטו השואל של האדמוני, אפילו הקבוצה שלו הביטה עליי, כאילו איבדתי את דעתי ומי בכלל יכול להאשים. חייכתי לעברם בעילוף ומשכתי בכתפי.

בשם האל הקדוש.

אפילו היצור מאחורי פלט גיחוך – גיחוך מלווה בעשן סמך וחם. הוא היה חייב להפסיק עם זה, הדבר משך תשומת לב גדולה מדי. זעמתי לעברו במחשבותיי, דבר שלא הפריע לו בכלל, להפך זה דירבן אותו להמשיך ולצחוק עליי בפניי קבוצת הברברים הללו.

הם העבירו מבטם השואל והמבולבל בינינו, כאילו שהחלו להבין שמשהו לא בסדר קורה שם, סביבם.

"מה את באמת עושה כאן?" חזר על עצמו האדמוני, מבטו המצומצם סגור עליי בחשד.

הדבר גרם ליצור שלי... ולמה בשם הקדוש קראתי לו שלי, אני לא באמת ידעתי והדבר גם גרם לי להסמיק – הוא התקדם לעברם באיום ופלט נהימתו בזעם.

הם הבחינו בהבנה מוחלטת, כאשר הושיטו את הכידונים שלהם מעלה לעבר היצור ואז לעברי.

"המשרת תחת שליטתך...?" פלט אחד מקבוצת הברברים בתמיהה, מעביר מבטו המופתע ביני לבין היצור ובחזרה.

ניתן היה להרגיש את זעמו של דרקן על הקבוצה הגדולה לפנינו, הם הרגישו באיום שהוא הביא להם והזעם שלו. במיוחד, לאור העובדה שהם איימו עליי – דבר שהפתיע אותי לחלוטין.

ולמה שיהיה לו אכפת ממני בכלל? חזרתי להביט בו בשאלה.

"תראו, תראו... והנה אני חשבתי להביא קורבן חדש למשרת הגדול, מסתבר שלא היינו צריכים לעשות

זאת." גיחך לעצמו האדמוני, לפני שהרים את הכידון שלו לאחד העצים.

טוק. טוק. הוא דפק כנגד העץ ומיד זוג גברים התקדמו אליו מסוף הקבוצה, מושכים משהו בידם.

לא, לא משהו, אלא מישהי... הו, לא! רק לא זה... הרגשתי בכל גופי קופא בחרדה. רק לא זה... עלמה! בשם הקדוש, הם תפסו את עלמה.

אחד הגברים אחז בשרירי-ידיה ואילו השני תפס בשערותיה. הוא הפשיל ראשה אחורה וחשף את צווארה בפנינו. מה הם עמדו לעשות איתה? איך... איך בכלל היא הגיעה הנה? היצור עצר על עקבותיו לתחושת מצוקתי ונעץ בי בשאלה, מתעלם מכל אשר קורה סביבו.

"זה מה שקורה לבוגדים." לחש האדמוני, מתעלם מאיתנו, כאשר הוא הוציא את הפיגיון ממגפו והושיט אותו לצווארה של עלמה.

עיניה העגולות מילאו בדמעות והיא הביטה בי בחרדה מוחלטת, שפתה התחתונה רעדה והיא עצמה את עיניה, מלקקת שפתיה בפחד.

"תפסיק עם זה!" דרשתי ממנו.

"תאמרי לחיה שלך לצעוד אחורה... נו! תגידי לו!" הוא פקד עליי, מצמיד את הלהב לגרונה.

דדקן... לא העזתי לדבר, קולי רעד ודמעות מילאו את מקור ראיתי. לא ראיתי דבר מלבד הטשטוש המיימי שזלג מעיניי. בבקשה... רציתי ללחוש, אך לא מצאתי בכוחי לדבר. בבקשה... היא מצמצה אליי, נותנת לדמעות שלה ליפול ואז נדה בראשה לשלילה, כאילו מנסה לומר לי משהו.

אני כל-כך מצטערת! אני-

את בטוחה? שמעתי את היצור שלי לוחש לאחזני בקולו המנחם והנהנתי בראשי. עוד לפני שהספקתי להבין מה עשיתי, הוא נשף ברוגז ונרתע אחורה, הרחק מאיתנו, הרחק מהקבוצה של הברברים ההם.

"איזה יופי..." פלט האדמוני בפליאה, עיניו חולפות על פניי לפני שהוא חזר להביט על היצור שלי. "את שולטת בו בצורה כה מוחלטת? זה פשוט מדהים..." הוא הצהיר לי בעליזות גדולה. "כיצד עשית זאת?" הוא שאל בתדהמה, אבל שתקתי – בחרתי לסתום את פי ולהביט בו בדממה מוחלטת.

הוא לא יוציא מילה ממני, לא עכשיו ולא בעתיד הקרוב. מבטי הישיר נפל על עלמה, הטעות הכי גדולה שעשיתי היה שלא יצרתי קשר איתה קודם לכן, כאשר יכלתי. רציתי לדעת, להבין מה קרה לה? כיצד הם גילו? איך הם הצליחו להבין מה היא עשתה? ומה עם גרדה? האם הילדה עוד בחיים? הייתי צריכה לחזור אחריהן, כאשר יכלתי לעשות זאת ביער.

ושוב, היא נדה לשלילה לעברי, כאילו מנסה לומר משהו, אבל מה?

"איזה בזבח..." פלט האדמוני וסימן לאדמה בפניי, דבר שהחזיר אותי לתוכנית הקודמת שלי.

ומה אם הפעם אצליח? נשמתי לעומק, לפני שנפלתי על ברכיי בפניי הקבוצה הברברית.

"יופי, אני רוצה שתשתחווי בפניי ותבקשי סליחה על כל הטרחות שהבאת לנו. אם לא את... הכל היה כעת אחרת והאביב היה מגיע אלינו בצהלה! אבל בגללך, בגלל הצרות שהבאת, הכל יתבטל... והזקן, האל הדגול שלנו יעניש אותנו..." הוא נד לעברי בפניו הזועמות.

שוב, מצאתי עצמי בווה בעלמה, היא נדה לשלילה שוב ושוב. מה היא ניסתה לומר לי? מה...?

היא שלחה מבטה לזווית עיניה אל האדמוני, עוצמת אותן בחזקה לפני שחזרה להביט בי, והפעם ראיתי את אשר היא רצתה לומר לי. לא הייתי צריכה ליצור איתה קשר בכדי לראות את האמת בעיניה. יכולתי להרגיש זאת דרך הנחישות שהשתקפו בהן. נחישות, החלטיות ופחד – שילוב מסוכן מאוד.

לא ידעתי בדיוק מה היה הדבר אשר היא תיכננה לעשות וכבר, הוא לא מצא חן בעיניי. ראיתי אותה בולעת רוק, דבר שגרם ללהב-הפיגיון לחתוך את גרונה בפס קטן, ממנו זלג שביל דק של דם, כל הדרך אל עצם-הבריח שלה. במקום להחמיץ פניה בפחד או אפילו כאב, היא חייכה אליי. חיוכה השלוו ניסה להביא לי נחמה – דבר שלא היה הגיוני בכלל.

הילה... שמעתי את קולו הזהיר של היצור שלי, לוחש את שמי בנחמה, כאילו שהוא ידע והבין כי עמד לקרות כאן משהו. ולפני שעוד הבנתי מה קורה סביבי, היא הרימה ידה החופשית ותפסה בידו של האדמוני. האיש נרתע אחורה בבהלה ושסף את גרונה אל מול עיניי, דבר שהפתיע אפילו אותו. עיניו העגולות נעצו בדמותה הנופלת של עלמה. הוא תפס סביב מותניה, כך שהיא לא תיפול וכרך ידיו סביבה.

לא. לא... לא. המילה הסתחררה במוחי שוב ושוב. לא.

מה היא עשתה? מה עשית עלמה? למה עשית זאת? עיניה העגולות הביטו לשמיים, בחיפוש נוקב אחר משהו ודמעות זלגו לאורך פניה. היא החלה להיחנק מדמה עד שהיא הפסיקה בכלל לנשום.

שמעתי צרחה איתנית, כה חזקה שהרעידה את נפשי בכאב. בטיפשותי, לא הבנתי אפילו שהייתה זאת אני – אני הייתי האחת אשר צרחה כך.

דמעות כיסו את פניי כנחל שופע ומבלי להבין מה עמדתי לעשות, הצמדתי ידיי אל האדמה וקראתי – זעקתי לכוחות הטבע לבוא אליי.

הזרם החם נדלק כזוהר הכוכבים בשמי-הלילה והכוח שלו זחל לתוכי כנחש אל קורבנו. הוא נכנס עמוק לתוך עורקיי, אל לבי ואז אל נפשי, ויצא בחזרה החוצה.

קולי נקטע באמצע הזעקה, לפני שהרגשתי את הקשר נפתח בינינו – ביני לבין הטבע כולו. יכולתי לראות הכל. הרגשתי הכל. שמעתי הכל – הזרם עבר בינינו כמו נחל פתוח ושופע של מים, מים כה נקיים וטהורים שיכולתי לראות את ההשתקפות שלי עליהם.

האדמה, העצים ואפילו החיות דיברו אליי ואני דיברתי אליהם, ואכשהו בתוך כל הכאוס הזה יכולתי לראות אחורה, כל הדרך למנזר – המנזר שעזבתי מאחוריי.

עמדתי אל מול המזבח במרכז הכנסייה, הברברים עטפו את המקום לאחר שרצחו את כל הנזירים באזור הזה. אני הייתי בין האחרונים, אני ועוד מספר נזירים. אנחנו התפללנו בכנסייה על ברכינו וביקשנו רחמים. אני זוכרת שניסיתי לעצור בהם, ניסיתי להציל את הנזירים. רציתי להציל אותם, אך במקום זאת – במקום זאת, הרסתי את הכל...

חרבתי את המבנה כולו והרגתי את כולם, גם את הברברים וגם את הנזירים. אני זוכרת שאחד מהם ניסה לעצור אותי, לעזור לי והוא היה הראשון ליפול במתקפה שלי – בדיוק כפי שקרה לעלמה. עלמה שהייתה חפה מפשע ולמרות זאת, היא הייתה הראשונה ליפול בקרב הזה.

שמעתי משהו קורא בשמי, אך התעלמתי ממנו והמשכתי לחפור הלאה לעומקי-האדמה. לא, לא לחפור אלא ליפול.

כן, נפלתי למטה לתוך המערה העמוקה והחשוכה תחתיי, מערה שהייתה חסרת תחתית או תקווה. האדמה נפתחה ברעד, מטלטלת את העצים והצמחייה סביבי. שמעתי זעקות ותחנונים, בדיוק כפי ששמעתי באותו היום בו חרבתי את קירות-המנזר. הרגשתי באצבעותיי נפתחות וידיי נשלחות לכל עבר. כוחות איתניים נכנסו ויצאו ממני כגל סוער בלב הים. משהו משך בי, משך בנפשי ולקח את כוחי ממני, הוא שאף אותי החוצה ולקח ממני את כל כוחותיי, תקוותי, פחדיי וכאביי – הרגשתי חופשייה, הייתי חופשייה. היער.

היה זה היער שקרא בשמי. הוא זעק וקרא לי לבוא אליו, הוא דרש ממני לתת את עצמי – את כולי וכל מה שהיה לי. הוא ביקש ממני להצטרף אליו.

הרגשתי בעצים, בכל אחד ואחד מהם. הרגשתי בפרחים והצמחים – הם שרו לי. הם שרו לי כפי ששרו לי הנזירים במנזר והצליל שלהם היה כה מנחם שהתפתיתי לתת את עצמי, את כל כולי.

הרגשתי בהם עוד לפני שראיתי אותם, הם יצאו מין האדמה, נכרכים סביב רגלם של הברברים הפראים. הם משכו אותם פנימה לתוך האדמה וקברו אותם תחת הבוץ והצמחייה, הופכים אותם לחלק מין הטבע של היער הזה.

ידיהם, מגוז ראשם ושערם של הברברים הציצו מתוך האדמה תחתיי והביאו לי לשביעות רצון מחלחלת אשר מלאה את בטני וכרכה אותי בחום.

זה בסדר, שמעתי את העצים כמקהלה סביבי. זה בסדר. זה הגיעה להם. הם היו אמורים למות כך. המשיכו ללחוש לי הקולות המזמרים, כשירה עדינה ומנחמת לאוזניי. שירה אשר השתלבה עם זעקות

וצרחות-האימה של הברברים. ובתוך כל הכאוס הזה, לא הבחנתי אפילו שהיה שם צליל נוסף – קול רחוק ומוכר. מישהו זעק את שמי בשאגה איתנית, שאגה של כאוס וכאב, שאגה שדמתה לקולו של היצור...

היצור? איזה יצור? צמצמתי עיניי בשאלה. היצור שלי. הוא קרא לי. הוא קרא לי בשמי. דרקן. היצור המכונף שלי, היצור האיתני והמקושקש שלי –

עזבי אותו. הקולות המשיכו לשיר לי במזמור לוחש. תני לנו אותו... הוא פגע בנו. הוא הכאיב לנו. גם הוא צריך למות. לא, הוא חייב למות!

לא. המילים הללו היו חסרות כל-היגיון. למה שארצה במותו? שאלתי את היער, אך הם לא השיבו לי ובמקום זאת, הם חזרו ללחוש במזמור מאוחד.

תני לנו אותו! תני לנו לקבור אותו יחד עם הברברים –

"לא!" פלטתי בעוז ורעם. "הוא שלי... הוא שייך לי".

המילים הללו נתנו לי כוח, הם חדרו לעומקי-תודעתי ופתחו את הדלת שלי החוצה. הם פתחו אותה ונתנו לחיה, ליצור שלי, להכנס פנימה.

הוא חדר עמוק לתוך ראשי בשאגה איתנית – הוא קרא לי. השאגה הזאת, הייתה שמי וקולו אפוף יגון ודאגה.

"הילה..." זה היה הוא ואם זאת, הוא היה כה שונה – אחר לחלוטין. הוא עמד על שתי רגליו האחוריות בתוך המערה הזאת – המערה האישית והאפלה שלי.

הוא עמד ובהה בי, אך הוא היה שונה, אחר – אנושי יותר. שערו הארוך והאדמוני נפל סביב כתפיו הרחבות, אשר כוסו בקשקשים. עיניו הצהובות זהרו מבעד לחשכת המערה ובהו בי בזעם.

יכולתי להרגיש את הכעס שלו חודר לתוכי ודורש ממני, אבל מה...? מה הוא רצה ממני?

"דרקן?" הלב שלי פעם בחזקה.

האם באמת היה זה הוא? התקדמתי לעברו בצעדיי הזהירים. הגבר הזה היה גדול וגבוה ממני בשלושה ראשים לפחות וכתפיו הרחבות כוסו בקשקשים זהובים, ממש כמו ליצור שלי, שכרע לפניי ביער ההוא. הבטתי סביבי בהבנה מוחלטת שכבר לא עמדתי ביער ההוא, הייתי במקום אחר – מקום אפל וקר יותר. אבל כיצד הגעתי הנה? איפה אני בכלל? חזרתי להביט בו. על גבול מצחו עם שערו גדלו זוג קרניים קטנות. לחיו היו גבוהות ומחודדות. אפו ישר ושטוח. ושיניו החדות הציצו מבעד לשפתיו המלאות.

עיניו הצהובות הצטמטמו עליי, לפני שהוא התקדם לעברי ולקח נשימה עמוקה מאפו, כאילו מריח אותי. לראשונה, הבחנתי בצלקת העמוקה והלבנה שלו לאורך פניו ועינו השמאלית.

"דרקן..." לחשתי בהבנה מוחלטת שהיה זה באמת הוא, היצור שלי.

"התעוררי." הוא פקד עליי בקולו העמוק והעבה.

"מה...?" העברתי מבט נוסף סביבי לפני שהחזרתי להביט בו בחוסר הבנה.

למה הוא התכוון? פתחתי את פי בכדי לשאול, אך הוא צעד לעברי במהירות גדולה ומאיימת.

"את חייבת להתעורר לפני שהיער יבלע אותך." הוא נשף ענן של עשן חמים על פניי.

נחיריו נעו בתנועה משונה ומחושבת, כאשר הוא קיבץ אגרופיו ופסע לקראתי, מבט ישיר ומאיים על פניו.

מדוע הוא הביט בי כך? התחלתי לצעוד אחורה במצוקה, הרחק ממנו, הרחק מקרבתו. אך לא הספקתי להתרחק מהר מדי, כאשר הוא לפת בכתפיי וניער אותי בכוח, דבר שגרם לי ליפול אחורה – נפלתי.

וכאשר נפלתי, עיניי נפקחו בבהלה.
דממה לא מובנת הידדה כהלם לאחזני ואויר קריר
ליטף על פניי בברכה ורוך. איפה...? רציתי לשאול.
ישבתי על האדמה הרטובה והקרה באמצע היער.
עצים חדשים וטריים הציצו מתוכה יחד עם חלקי-גוף
שונים. השפלתי מבטי למטה וראיתי שחפרתי
אצבעותיי לתוך הבוץ העבה והסמיך, ישבתי על ברכיי
וכל גופי ובגדיי כוסו באדמה ועלים שונים.
נחירה שקטה נשמעה מלפניי והרמתי מבטי למעלה.
חוטמו הענק של היצור שלי, ריחף מעל ראשי באימה.
נרתעתי הרחק ממנו ונפלתי על ישבני אחורה, ידי
צמודות אל האדמה מאחוריי. הוא נשף באנחה על פניי,
לפני שהתרחק ממני ונתן מרחב בנינו.
היצור המכונף עמד ממולי, אם כך ... בן-האנוש שעמד
בחלומי, העברתי מבטי עליו. האם באמת היה זה הוא,
או שדמיינתי את הכל בראשי?

את... את בסדר? הוא היטה ראשו לצד בדאגה.
מצמצתי מספר פעמים, לפני שחזרתי להביט עליו
והנהנתי בראשי לחיובי.
כן, הכל בסדר... רציתי לומר, אך הקול לא יצא מגרוני.
לקקתי את שפתיי היבשות בדאגה ונשמתי לעומק. מה
קרה לי בכלל? השפלתי מבטי בחוסר הבנה, מנסה
להזכר במה שקרה לפני שהתנתקתי מהעולם סביבי.
זה בסדר... את בסדר. שמעתי אותו וחזרתי להביט
בעיניו הגדולות.

הכל בסדר. יכולתי להרגיש את המילים הללו חולפות
על פניי גופי כליטוף מנחם. הוא ניסה לנחם אותי,
היצור הענק הזה. הוא הקריב את החרטום שלו לגופי
ודחף אותי קלות. ובאופן כה מובן מעליו, הושטתי ידי
וליטפתי בין נחיריו, חיוך מגוחך פרוס על פניי.

זה נראה כה משונה בעיניי, כאילו שבאמת שמחתי לראותו. מדוע הרגשתי זאת? טרטרתי בעצמי. חוסר ההבנה שלי בלבד אותי לתוך הלם ותימהון. האם באמת שמחתי לראותו, או שהייתה זאת התוצאה של החיבור בנינו. אולי באמת הייתי זקוקה למשהו מוכר ובטוח. והיצור הזה בהחלט היה גם מוכר וגם בטוח בעיניי.

את חייבת להפסיק לקרוא לי כך. שמעתי את הלעג בקולו הדורש ונאנחתי בטרטור ראש. הוא צודק. כמובן שהוא צודק, ניערתי את עצמי והסתכלתי סביבי. היער כמעט ולקח אותי, ממש כמו בפעם הקודמת. הוא קרא לי לבוא אליו, להיכנס פנימה ולתת לו את בטחוני. אך בכל פעם שעשיתי זאת, הוא לקח את השליטה עליי ודרש ממני דברים – דברים שלא הייתי מסוגלת לתת לו.

את כמעט ונעלמת לי. אמר דרקן בקולו המאופק. האם היה זה היגון ששמעתי בקולו? משכתי בכתפיי אחורה והנחתי ידיי על חוטמו, מושכת את עצמי למעלה. זקפתי את גבי בכאב חד. הגוף שלי זעק ופלטתי יבבה שקטה. וכאשר, חזרתי להביט על היצור שלי, הבחנתי כי הכידון שהיה תקוע בכתפו נעלם. נשענתי עליו קדימה בתימהון, מנסה להציץ בין כנפיו.

ענפי-העצים... הוא אמר, כאילו שזה היה אמור להסביר לי את הכל. **כאשר הם תפסו אותי, הם משכו את כנפיי אחורה, בניסיון להחזיק בי מלבוא אלייך ובמקום זאת שברו את הכידון...**

האם זה אומר שחלקית מהכידון היה תקוע בתוכו? חזרתי להביט בו בדאגה.

לא... הוא ענה לי בטילטול קל של ראשו והסביר בגיחוך שקט, **הרגשתי את הכידון יוצא מתוכי...**

אנחנו הדראקנים, יצורים חסונים מאוד. הוא הדגיש את המילה **יצורים** בנחירה קלה ומלגלת. נדתי בראשי וחיוך ציני צייר את פניי. **אם כן, הוא לא היה זקוק לעזרתי יותר, לא שיצור כה עצום כמותו היה זקוק לעזרה כלשהי.**

חזרתי להביט על האדמה, ממנה הציצו חלקי-גופם של הברברים. **עלמה.** התקדמתי בצליעה קלה קדימה והושטתי ידי על אחד מגזעי-היער בכדי למצוא אותה. **לא! דרקן נשך בצווארון שמלתי ומשך בי אחורה.** "מה..." היה הדבר היחיד שהצלחתי לפלוט מבעד לייבבת ההפתעה שלי.

מה את עושה? נעצתי עליו מעבר לכתפי בתמיהה. **אני לא יכול לתת ליער הזה להשתלט עליך שנית...** נדתי לשלילה למשמע דבריו.

היער לא יכל לקחת את השליטה עליי, אלא אם כן אני אישית, ארצה לתת לו אותה... משהו שלא יכלתי להגיד על היצור הזה. כיוון שהוא נמצא בתוך ראשי כל הזמן וללא שליטתי. בהיתי בו בזעם ודרשתי ממנו לשחרר אותי, בועטת באויר בעצבנות.

הוא פתח את פיו והניח אותי בעדינות על האדמה. התרוממתי על רגליי וסידרתי את שמלתי במשיכה קלה. שלחתי בו את מבטי החמוץ, לפני שהתקדמתי אל העץ והנחתי ידיי עליו בנשימה קצרה. לא לקח לי זמן רב מדי בכדי למצוא אותה. היא הייתה עמוק בתוך האדמה, ענפים וחבלים עטפו את גופה, וידיה היו שלובות על בטנה.

ניסיתי להגיע אליה ולהיכנס לתוך תודעתה, בכדי להבין מה היה הזיכרון האחרון שלה, אך כל מה שראיתי היה שחור וחושך.

"איפה גודה?" שאלתי בלחישה, אך איש לא ענה לי.

האמת שלא ציפיתי שמישהו יענה לי, כך שזה לא באמת איכזב אותי כאשר קיבלתי את הדממה בתשובה. עצמתי את עיני ולפני שניתקתי את עצמי מהעץ, משהו קרא לי – משהו רחוק.

פקחתי עיני והחזרתי מבטי אל היצור שלי. הוא הביט לשמיים, כאילו שהוא שמע את אשר שמעתי לפני רגעים ספורים.

והנה שוב, הקול ההוא – קול צעיר והמפוחד ההוא. האם הייתה זאת גרדה? לקחתי נשימה עמוקה והתרכזתי בו בכל כוחי. שם... אי-שם ביער. לא. היה זה בכפר, תחת המערבולת העצומה במרכז מעגל-האבנים.

לא! נתקעתי את עצמי מין העץ במועקה, כיוון שלא רציתי לראות יותר. איך הוא העז...? הסתובבתי אל דרך והוא השפיל מבטו אליי, עיניו מצומצמות בזעם. "הקורבן...?" הייתה המילה היחידה שהצלחתי להוציא. הוא לא היה חייב לענות לי ובכל זאת, הוא נד בראשו לחיובי, חושף את שיניו החדות בגועל.

בסדר ... אמרתי לעצמי. אם זה מה שהם רוצים, זה מה שהם יקבלו. התקדמתי אל דרך והוא כרע על רגליו הקידמיות בפניי, מקריב חוטמו לגופי.

עלי עליי! הוא פקד, מצמיד בטנו לאדמה. נרכב יחדיו אל הפולחן-

"אתה מתכוון להרוג אותה...? את הקורבן..." פלטתי מבלי לשלוט בעצמי, הרי היה הוא המשרת והיה זה תפקידו להביא את הקורבן אל אדונו, הזקן.

את היא הקורבן שלי ואין לי אחרת. הוא השיב, קולו אפוף בבטחון. **כעת עלי עליי...** בחנתי בו בדממה, מופתעת.

מה, כל-הרוחות, הוא התכוון לעשות?

אנחנו נעוף יחדיו אל הפולחן ונעצור בו... עליי לקחת אותך הביתה-

"לאן?" קטעתי אותו בספק.

הביתה. הוא חזר ואמר לי. יכולתי לראות את המדבר בעיניו, דרך המערבולת בשמיים.

האם הוא התכוון לקחת אותי איתו? לצד השני...?

כמובן, הרי את שייכת לי... את אמרת זאת בעצמך-

"מה?"

את קראתי לי שלך... הלא כן? הוא היטה ראשו לעברי, כאילו בשאלה מבולבלת.

אכן, הוא צדק. באמת קראתי לו כך, אבל האם זה באמת מה שהוא היה. שוב, התמונות שהוא שלח בראשי, הראו לי את המדבר ונתנו לי תחושה בטוחה של נחמה וחום. בלעתי רוק לפני שהתקדמתי לעברו, אגרופיי מקובצות סביב שוליי-שמלתי.

לקקתי שפתיי שוב ושוב, מנסה למחאות את היובש שהתאסף בגרוני.

"מה זה אומר? מה זה אומר שאתה שלי... ואני שלך?" שאלתי בלחיצות קלה.

זה אומר שאת הרוכבת שלי. האחת... הוא עצר, מגחך לעצמו. היחידה בעצם שיכולה לרכב על גבי... הוא הסביר לי בפשטות.

"אני לא מבינה... למה? זאת אומרת, כיצד זה אפשרי?" שאלתי בטרטור ראש.

האמת שזה די פשוט... ברגע שיצרת את הקשר הראשון שלך איתי, יכולתי להרגיש זאת בעצמותיי. הוא עצר, נאנח בין דבריו. כאילו שאת שייכת לי, או אפילו חלק ממני... כמו הכנפיים, העיניים, או אפילו הלב שלי... הוא נד בראשו ואמר,

במקום ממנו באתי, נוהגים שם הדראקנים לקבל רוכב, האחד שיחלוק איתנו את חייו עד יום מותו – "ואיך אתה יודע שזאת אני? אולי אתה טועה!" נדתי לעברו בבטחה.

לא. אני לא טועה... קולו הלועג נשמע די קנטרני לאוזניי. ראשית, את האחת שיצרה איתי את הקשר... את יכולה להיכנס לראשי, בדיוק כפי שאני יכול להיכנס לשלך – זה די פשוט.

הבטתי בו בתדהמה מוחלטת. זה נשמע כה הגיוני בעיניי ואם זאת, ידעתי שיכולתי להיכנס לכל ראש באשר הוא – לא רק של היצור הזה, אלא גם של היער עצמו. נשכתי את שפתיי והשפלתי מבטי בתסכול, מטרטרת ראשי לשלילה.

זה לא אותו הדבר... הוא ניסה להסביר לי למשמע מחשבותיי, אני יכול להרגיש את התחושות שחולפות בגופך, כאילו שהיו הם שלי... וחוץ מזה, את ראית את הצורה האמיתית שלי, מה שמביא אותי לסיבה השניה...

"שהיא...?" מלמלתי, כנגד המראה האנושי שהוא שלח בראשי. היה זה הגבר המגודל ההוא שראיתי במערה האפלה ההיא. זה היה הוא – דרקן. "ומה היא הסיבה השניה?" חזרתי ושאלתי בטרטור ראש כנגד מראה הדימוי שלו.

את הקורבן שלי... הוא אמר לי בפשטות ושלח את הדימוי השני שלו לראשי ומחשבותיי.

יכלתי לראות את כל הקורבנות הקודמים נשרפים על העמוד, לפני שהיצורים ירדו מין השמיים ולקחו אותם לצד השני. ראיתי אותם בעודם בחיים, רוכבים על היצורים הענקיים שלהם. האם זה אומר שכל

הקורבנות ההם... הם עודם בחיים? חזרתי להביט בו בשאלה מלאת תקווה.

לא כולם שורדים את הלהבות, את יודעת... אבל מי שכן שורד, הופך לרוכב... בדיוק כמוך. שמעתי והשפלתי מבטי בצער.

אם כך, יתכן שהוא צדק ובאמת הייתי הרוכבת שלו... אלא אם כן, לא הייתי שורדת את הלהבות ההם, הרי, בכל זאת, התחמקתי מהם... בלעתי רוק, לפני שלקקתי שפתיי בנשיכה עצבנית.

הילה, אני לא יכול להשאירך כאן... את חייבת לבוא איתי. אנחנו, הדראקנים... אנחנו זקוקים לרוכב שלנו, החיבור בינינו הוא כה חזק שאם אהיה רחוק ממך, אני אמות... וכך גם-

הוא השתתק מרים מבטו לשמיים, נחיריו נעות, כאילו שהוא הריח דבר-מה חמוץ באויר.

עלינו למהר... הפתח נסגר. הוא החזיר לי בדאגה. הוא באמת רצה לקחת אותי איתו. התקדמתי לעברו מבלי להבחין שעשיתי זאת בכלל. האם הוא באמת ימות אם אעזוב אותו? ומה עם גרדה? כיצד אוכל לעזוב את המקום הזה, לעזוב אותה? והאם באמת הייתי מסוגל לזה? השפלתי מבטי ובחנתי בכפות-ידיי. שריטות ושלל פצעים ויבלות כיסו את אצבעותיי וכפות ידיי, ולכלוך ובוץ היו תקועים תחת צפורניי הקצרות.

האם מישהי כה פשוטה כמותי, יכלה לרכב על יצור כה גדול ומרהיב כמותו? ומה זה משנה באמת? מה שחשוב כעת היה להגיע אל גרדה בזמן ולהצילה.

אומנם, לא הצלחתי להציל את עלמה ואף להפך, הבאתי למותה. אבל, היה עלינו... עליי ועל דרקן להגיע אל הילדה הזאת, אל גרדה ולהציל אותה – היה עלינו למהר ולהוציא אותה משם.

החלק החמישי והאחרון

אל הלא נודע

הדבר הראשון שהיה עליי לעשות, היה לעלות על גבו של היצור הענק הזה ורק האל הקדוש ידע, איך בדיוק הייתי אמורה לעשות זאת, וגם אם אצליח לעלות עליו, כיצד אוכל לאחוז בו.

למזלי, היצור היה האחד להראות לי את הדרך. הוא היטה ראשו לצד וסימן לי לעלות על צווארו, דבר שעשיתי בקושי רב. הקשקשים שלו היו קשים וחמים למגע ולהפתעתי גיליתי, שלא היה זה קשה כל-כך לשבת על צווארו הרחב.

עורפו היה בנוי כמושב אשר תמך בי, בין כתפיו והקרניים שלו היו ארוכות דיים, בכדי שאוכל לאחוז בו. נדמה היה כאילו שהוא נוצר במיוחד בשבילי, בכדי שאוכל לרכב עליו – דבר שהיה כה מוזר ואם זאת גם כה מנחם בעיניי. כאילו שנועדנו זה לזה.

האם באמת יכולתי לתת לעצמי להאמין שהייתי הרוכבת של היצור המרהיב הזה? הדבר נשמע לי כמשהו בדיוני לחלוטין ואם זאת, כל-כך נכון.

התיישבתי בנוחות על עורפו והבטתי סביבי בצער ועל מה שאירעה במקום הזה. שם, לא רחוק במקום בו כרעתי על ברכיי, נח תיק הצד שלי. עיניי התעגלו בפליאה, כאשר מששתי לאורך גופי בחיפוש אחר חפציי וגיליתי שהם לא היו שם.

התכוונתי להחליק מטה מצווארו בכדי לקחת את התיק שלי בחזרה, אך שוב, הוא הקדים אותי כאשר התכופף ולקח את התיק בין שיניו.

"מה..." רציתי לשאול, אך הוא היטה ראשו אחורה והעיף את החפץ באויר.

הרמתי ידי למעלה באופן כה טבעי ותפסתי את החפץ בידיי, כאילו שעשיתי זאת בעבר כבר מלא פעמים. לבי השתולל בחרדה, כאשר פתחתי במהירות את התיק והצצתי פנימה. נאנחתי לעצמי בהקלה כאשר מצאתי שהכל היה כשורה.

ומה אם כל הבקבוקונים היו נשברים? נזפתי בטרטור ראש, למשמע נחירתו המגוחכת של היצור הענק שלי. הוא התכופף מטה, כאילו מכין עצמו לקפיצה גדולה. **החזיקי חזק.** הוא פקד ומבלי להודיע על כוונותיו, הוא דחף עצמו מעל האדמה.

רוח איתנית בעטה בפניי והתכופפתי מטה, מצמידה את מצחי אל עורפו. אחזתי בעצמי מליפול כנגד הסערה שעטפה אותי ברוחות קרים ובועטים כסכינים דוקרות, וניסת למשוך בי מטה.

מעולם לא רכבתי על שום חיה והתחושה המשונה הזאת הייתה שונה מכל דבר אחר שאי-פעם הרגשתי בחיי. פחדתי לפקוח את עיניי, או אפילו להרים את ראשי ולהביט קדימה.

יכולתי לשמוע את מחשבותיו של היצור שלי פוקד עליי להחזיק בקרניו, כך שלא אפול. אבל לא יכלתי לשחרר את ידיי סביב עורפו, כיוון שפחדתי לעוף למטה. ובכל זאת, הוא חזר ופקד עליי לפקוח את עיניי ולהביט קדימה.

תבטחי בי, שמעתי את דרקן בין מחשבותיי, ואכן עשיתי זאת ובטחתי בו.

הרגשתי את אשר הוא הרגיש והוא הרגיש שהייתי שייכת לו, בדיוק כפי שהוא היה שייך לי. ובאופן כה מוזר בטחתי בדבר, כיוון שהוא הביא לי לתחושה של

איחוד ושייכות – ולא הרגשתי בודדה יותר. וגם אם התחושה הזאת לא הייתה אמיתית, רציתי לאחוז בה בחזקה. רציתי שהקשר בינינו יהיה אמיתי – רציתי להשתייך לו, ליצור הזה.

הוא באמת ובתמים האמין שהייתי הרוכבת שלו, כיוון שהוא יכל לראות דרך מחשבותיי. אבל הבעיה הייתה, שיכולתי ליצור קשר עם כל אחד ויכולתי בקלות לראות לתוך ראשם של אחרים במגע אחד. ואם זאת, משהו במחשבה הפשוטה הזאת שהייתי שייכת לו, נחמה אותי כמו חיבוק אוהב, חם ופתוח.

ומה אם באמת הייתי הקורבן שלו ולא הייתי זזה מין העמוד ההוא, ובמקום זאת, הייתי נשרפת למוות. הדבר בודאי היה מסמל על כך שלא הייתי הרוכבת האמיתית שלו והקשר בינינו היה שגוי ושקרי.

ואני לא רציתי להטעות אותו, או לשקר לו...

עם בוא המחשבה הזאת תמונות של שמיים פתוחים, מלאים בעננים לבנים ופרחוניים, רכים כצמר הכבשה מילאו את ראשי בחום, בטחון ורוך.

שלחתי את ידי הפרוסות לכל עבר והרוח החזקה בעטה בי בחזקה, כאילו מנסה לעצור ותמוך בתעופתי בעת ובעונה אחת. הטייתי גופי לצד, דואה דרך השמיים הפתוחים. אני עפתי בין עננים, זאת הייתי אני...

לא.

פקחתי את עיניי והבטתי מטה. היה זה היצור שלי, הוא חלק איתי בתחושה העצומה שלו. הוא חלק איתי במדבר האין-סופי של העננים הלבנים הפרחוניים שנפרסו תחתינו. לא יכלתי שלא לחייך כנגד התחושה הנפלאה. הוא היטה גופו לצד השני, מקרב אותי אל ערפל העננים שנפרס תחתינו.

נתקתי ידי הימינית מגופו והושטתי אותה אל אחד העננים. התחושה הקרירה תחת אצבעותיי העירה אותי בצורה כה מזרחית ומוכרת, כאילו שכבר הייתי כאן בעבר ועשיתי זאת אלפי-פעמים.

זה לא היה קשה כל-כך, לא? שמעתי את קולו העמוק בתוך ראשי וצחקקתי בחוסר שליטה ילדותית. התחושה הנפלאה הזאת שהוא הביא לי, כרכה אותי כשירת הרוח הקרירה ששרה לי שירים של חופש, תעופה, עוז ורם.

הרמתי מבטי קדימה וראיתי, שם מלפנינו עמדה המערבולת באמצע השמיים וסביבה נכרכו סערות ורעמים אשר התלוו בגשמים קלים וברקים עצומים. עפנו לעבר הסערה וירדנו מטה, תחת העננים הכהים. שם, במרכז היער, בתוך מעגל-האבנים, עמד לו עמוד סביבו נאספה קבוצה של אנשים –אלו היו הברברים הכפריים ההם.

נדמה היה כאילו שהם התווכחו על דבר-מה, אבל על מה, לא ידעתי וגם לא היה אכפת לי באמת. כופפתי ראשי למטה כאשר הרגשתי ביצור שלי מתכוון לנחיתה. ידעתי שהברברים לא ידעו שהייתי שם, כיוון שכנפיו הפרוסות הסתירו אותי מעיניו הסקרניות של הכפר וכך תכננתי גם שהדבר יישאר.

שם... שמעתי, לפני שראיתי את הדימוי, שהוא שלח בראשי. במרכז המעגל אל עמוד-העץ, שם הייתי קשורה בעת הזריחה, נקשרה מישהי אחרת – הייתה זאת גרדה. ידעתי זאת ובכל זאת, הדבר הדהים אותי. הם החליפו אותי בילדה הקטנה הזאת שהייתה חלק מהכפר שלהם, שהייתה חלק מהם.

הברברים הפראיים הללו העזו להשתמש בילדה קטנה ותמימה כקורבן-האביב שלהם. נדתי לשלילה כנגד

המחשבה הנוראית ושמעתי את השאגה האיתנית של היצור שלי, אשר הדהדה עד עומקי-נפשי. יכולתי לחוש בכעסו והרגשתי בדיוק כמותו.

ברגע שהוא פלט את הצליל העצום שלו, הכפריים הרימו מבטם לשמיים וראו אותו יורד אליהם מהשמיים. מיד, כקבוצה ענקית, הם יצאו בריצה מין המעגל ונפלו על פניהם בתפילה איחודית.

מזמור השירה שלהם התנוסס מין האדמה בשירת האביב העליזה – הם מצאו קורבן חדש לפולחן שלהם ותכננו לתת אותה ליצור הענק שלי.

בראש הקבוצה, על האדמה כרע השמאן. דבר שהכעיס אותי בצמרמורת עזה. כל הגוף שלי רטט וכך גם נפשי. רציתי לזעוק, רציתי לשאוג ויותר מכל רציתי להכאיב לו, בדיוק כפי שהוא הכאיב לגרדה ולעלמה... ואפילו לי. בלעתי רוק וביקשתי מהיצור שלי לנחות בפתח המעגל העצום. ולאחר שהוא נחת, החלקתי מטה מצווארו וסידרתי את חגורת-התיק שלי על כתפי, לפני שהתקדמתי אל התושבים ממולי.

הם לא העזו להרים את מבטם לשלי, דבר שהיה מובן מעליו, לאור מאורעות הבוקר הזה.

"קומו." פקדתי עליהם ולמשמע צליל ההפתעה שעטף אותם, חייכתי בשביעות רצון כנגד התמהמותם. לאט ובזהירות, הם החלו להרים את ראשם, מביטים בי בתדהמה מוחלטת. האם ההפתעה הייתה כיוון ששרדתי, או כיוון שהחלטתי פתאום לחזור אליהם.

תהיתי גם, איך בדיוק נראיתי לעיניהם בבגדי-הקורבן הלבנים והמגואלים שלי, שערי הפרוע והקצר, ומבטי צמה הדם – מבט שנפל כעת על השמאן שלהם.

הוא בהה בי בפליאה, עיניו העגולות חלפו ביני ליצור ובחזרה, כאילו בחיפוש אחר המתרחש סביבו.

נדתי לעברו, נותנת לו חיוכי השלום. קיוויתי שהוא יוכל לראות את המחשבה על פניי – שהוא עמד למות. הוא היה חייב למות, אמרתי לעצמי. ידעתי שהיה זה נורא לחשוב כך על בן-אנוש אחר, אך לא יכולתי לשלוט בעצמי. זעמי שלט בי וכל הכאב שלי התאסף לתוך נקודה אחת – נקודת שיא של כאוס.

"את..." הוא פלט, נרתע בתמיהה.

"אני..." השבתי לו בבטחה, דבר שגרם לו לפלוט צליל

הפתעה נוסף.

לא ידעתי, אם הדבר היה מתוך העובדה שדיברתי את השפה שלו, או מהעובדה שעניתי לו בכללי. נאנחתי לעצמי והסתובבתי אחורה אל דרך.

הוא נד לעברי, כורע על רגליו האחוריות לפני שחזר להביט על התושבים של הכפר הזה. מבטו נפל על כל אחת ואחד מהם, והדבר אמור היה לסמן להם, שהוא היה בשליטתי ואני בשלו. הוא עצר מבטו הצהוב והמצומצם על השמאן, באיום והבטחה, שולח לי את הדימויים שעלו בראשו – תמונות של זעם, דם וצרחות.

הוא תכנן לפגוע בהם, לא שיכולתי להאשימו על הדבר, או לעצור בו. יכולתי להרגיש את זעמו ולראות את האמת בעיניו, האמת אשר הוא תכנן לעשות איתם, והגרוע מכל היה, שלא התכוונתי לעצור בו.

האם באמת הגיע להם למות בצורה כה איומה? תהיתי לעצמי בטרטור ראש כנגד הדימויים הנוראיים בראשי. אני מניחה שכן, אחרי כל הקורבנות שהם הביאו לזקן שלהם בשנים האחרונות. התקדמתי אל העמוד ובהיתי על הקורבן החדש, לפני שחזרתי לנעוץ בשמאן.

"ומה זה?" שאלתי, מצביעה על הילדה הקטנה.

היא הייתה קשורה לעמוד בחבלים רבים, כאילו שהיא יכלה אכשהו להשתחרר, או לברוח מכאן. עיניה היו

מכוסות במטפחת, בכדי שהיא לא תראה אח
המתרחש סביבה, והיא גם לא יכלה לשמוע, לאור
העובדה שהייתה היא חירשת.

חוסר האנושות בכפר הזה הדהים אותי, לא הייתה
להם אפילו טיפת נחמה או רחמים. הושטתי ידי
והורדתי את הכיסוי מפניה. היא מצמצה מספר פעמים
לפני שענייה התרכזו עליי ואז היא חייכה, חיוך תמים
ומלא בשמחה. כרעתי על ברכיי לפנייה והתחלתי
לשחרר את החבלים והקשירות שאחזו בה.

"מה את עושה? היא הקורבן שלנו." פלט אחד מהם.
"כן," החל השני, "לא רצית להיות הקורבן... אז היא
הפכה לאחד-"

ועוד לפני שהוא הספיק לסיים את דבריו, מי שהוא לא
יהיה, דרקן קם על רגליו, לקח נשימה קצרה ושלח בו
עשן שרפה לוהט.

האיש השתתק וקפץ אחורה בצווחה קצרה, וכך גם
עשו שאר אנשי-הכפר. הם נרתעו והמתינו באימה למה
שעמד לקרות איתם הלאה.

במקום להתרחק, השמאן נתן מספר צעדים קדימה
ובחן בדממה בפעולותיי. שחררתי את הילדה ולטפתי
את פניה בברכה ועדינות.

הם פגעו בך? שאלתי אותה בדאגה.

היא משכה בכתפיה ונדה לשלילה, אז חייכתי לעברה
והתרוממתי על רגליי, מלטפת שיערה המתולתל
אחורה.

"מה... מה את מתכוונת לעשות איתה?" שאל
השמאן, זוקף גבו בגאווה.

האם הוא באמת האמין שלא אפגע בו אחרי כל מה
שהוא עשה לנו? נדתי לשלילה ופניתי לעברו, מושכח
בידה של הקטנה לבוא אחריי.

תחילה, היא עצרה בהתנגדות, אוחזת בי מלהתקדם אל השמאן, ולאחר שחזרתי ואמרתי לה שהכל יהיה בסדר, המשכתי הלאה, מושכת בה בעקבותיי.

חזרתי להביט בו, באיש הנבזי הזה. אני מניחה שהוא חשב שאני אעזוב אותו ואת הברברים שלו מבלי להתעמת איתם תחילה. חייכתי לעברו בטיפשות ולעג. מעניין מה עבר בתוך הראש הזה שלו?

את רוצה שאני אשרוף אותם? שאל היצור שלי בציפייה נרגשת.

"לא..." השבתי לו, למרות שהמשכתי להביט על השמאן המבולבל. "אין צורך לפגוע בהם... הם יבינו את הטעות שלהם במוקדם או במאוחר... אני מקווה כמובן שיהיה זה במוקדם, מאשר במאוחר".

האיש היטה ראשו לצד, לפני שחזר להביט ביצור שלי בתדהמה. הוא הבין. כמובן שהוא יבין, הרי היה נבון הוא. ואם הוא היה נבון מספיק, הוא ידע בדיוק מה יהיה נכון עבורו ועבור הכפר שלו.

הוא יבין את חטאיו ויכפר על מעשיו. צעדתי לקראתו יחד עם גרדה בצעדיי האיטיים, לפני שעצרנו בפני השמאן והבטתי ישירות לעיניו בשלווה ורוגע.

"זאת היא הפעם האחרונה שאתה מעלה קורבן לזקן שלך." הוא גיחך למשמע דבריי, לפני שפתח את פיו לדבר.

"בלי הקורבן לא יבוא האביב–"

"דרךך." העברתי את הדימוי שעלה בראשי ונתתי ליצור שלי לראות אותו.

הוא התכופף, לקח נשימה עמוקה ופלט להבה שורפת על העמוד בתוך המעגל בו העלו את קורבן-האביב. לא העזתי להביט אחורה על מעשיו של היצור שלי, אבל כל השאר נרתעו הרחק מין המעגל בזעקות של פחד.

ואימה, וטוב שכך. המשכתי להביט על השמאן, עיניו העגולות בהו בי בתימהון ובחוסר הבנה.
האם הבין הוא כעת את הקשר שלי ליצור הענק?
חייכתי בחוסר שליטה, כנגד התחושה הנפלאה שאפפה אותי, כיוון שהייתי בשליטה על מה שקרה סביבי.

הרגשתי את אחיזתה החזקה של גרדה סביב ידי והדרך הפחדנית בה היא נצמדה אליי, מביטה אחורה בחרדה. האם רק עכשיו היא הבחינה בדרכן? חזרתי להביט בה.
הכל יהיה בסדר, חזרתי ושלחתי במחשבותיה.

היא חזרה להביט בי ונדה בבטחה והבנה, לפני שהחזירה מבטה המודאג בשמאן, ועמדנו כך מספר שניות כאשר חזרתי לדבר.

"זאת היא הפעם האחרונה שאתה מעלה קורבן לזקן." חזרתי על עצמי, קולי הצלול אפוף בבטחון וכוח. הוא נרתע אחורה מספר צעדים, לפני שכרע על ברכיו לפניי והשפיל מבטו בכניעה. שחררתי את ידה של הקטנה ופניתי לעברו, מניחה ידי על ראשו.

עצמתי עיניי ונתתי לעצמי להפתח בפניו, בפניי המחשבות שלו – ראשו היה מלא בשנאה וכאוס.

"מהיום, לא יהיה עוד קורבן בין תושבי-הכפר הזה." פקדתי עליו ושלחתי את מחשבותיי לתוך מוחו.

תמונות של כאוס ופחד, להבה וחורבן מילאו אותו והוא זעק בכאבים, למראה היער שקבר את אנשיו תחת האדמה. הוא ראה את החורבן שהבאתי על המנזר שלי והמוות שהפלתי על אנשיו, וסוף כל סוף, הוא התחיל להבין.

"תבטיח לי שתספיק לעלות קורבנות חפים מפשע ולא, אחזור הנה יחד עם היצור שלי ואנחנו נחריב את

המקום הזה... ונהרוס אותך..." אמרתי לו, קולי אפוף איום והבטחה מתוקה.

הוא נד בראשו לחיובי והרים עיניו לשלי. שפתיו רועדות ופניו הפכו לחיוורים בין רגע. הוא יכל לראות זאת בעיניי, את ההבטחה שלי, והוא הבין שתכננתי לעמוד בה ולקיים אותה. אני חשפתי בפניו את האמת – האמת האמיתית.

האביב יבוא עם או בלי הקורבן שלו... הוא תמיד בא ועל כן, אין שום סיבה להרוג ולהקריב אנשים בשבילו. הסתובבתי אחורה, אל היצור שלי וחייכתי לעברו, חיוך בטוח. הוא נד בראשו לאות הסכמה וסימן לי לבוא אליו בנהמה שקטה.

צעדתי לקראתו, עוצרת אל מול הקטנה. היא הביטה בי מעלה בציפייה שקטה. חייכתי לעברה והיא נדה בראשה לחיובי. התכופפתי וכרכתי ידיי סביבה, מרימה אותה לזרועותיי. היא חיבקה אותי והצמידה פניה לצווארי. צעדנו כך יחדיו אל היצור ועלינו על עורפו, לפני שהוא עלה לשמיים בתנופה חדה.

איננו יכולים לקחת את הקטנה איתנו... היא לא שייכת לעולם שלי. שמעתי את היצור שלי אומר לי.

"אבל... אני לא יכולה להשאירה כאן לבדה... אין לה איש מלבדי." עטפתי ידיי סביב הקטנה וחיבקתי אותה קרוב ללבי. שמעתי זעקה וצווחות הלם ופחד תחתינו. "כעת, אנא ממך... תחריב את המעגל הארור הזה." היצור פרס את כנפיו לכל עבר, לפני ששחרר כדור אש ופגע ישירות לתוך המעגל.

האדמה נרעדה תחתם והאבנים נפלו האחד אחרי השני, מחריבים את המקדש תחת כובדם. האנשים התפזרו לכל עבר בפניקה ואילו השמאן נותר עומד, פניו מכוונות לשמיים ומבטו הישיר נפל עליי.

את חושבת שהוא יחזיק בהבטחתו? שאל דרקן לתחושת הדאגה, אשר עלתה בי כנגד מבטו הזועם של השמאן.

לא. הידקתי אחיזתי סביב הילדה וזאת חפרה פניה בזווית צווארי, לוקחת נשימה עמוקה ומפוחדת. לא הייתי בטוחה בדבר, לכן גם רציתי לקחת את הקטנה איתנו – אני לא יכולה להשאירה כאן לבדה, לא יכולתי לומר לו זאת בקול ואם זאת רציתי בדבר נורא.

תמונות המדבר עטפו אותי פעם נוספת בתחושה של חום ושלווה, אשר מילאו את לבי בהבטחה מלאת-תקווה, עצמתי את עיניי ושלחתי את התמונה לראשה של הקטנה.

היא הפסיקה לרעוד ונשמה לעומק ובהקלה. ידעתי שהיא לא הייתה שייכת לעולם שלו, וכך גם הייתי אני. אני לא השתייכתי לעולם של דרקן, אבל משום מה רציתי להיות חלק ממנו – רציתי להיות שייכת לאנשהו, לא משנה לאן.

ואם אני לא שייכת לעולם ההוא, בדיוק כפי שגרדה לא הייתה שייכת לו – אז אולי היה עליי להשאר כאן ולקחת את גרדה צפונה מכאן.

לא משנה איזו מין החלטה היה עליי לעשות – בין אם זה להשאר בעולם הזה, או לעזוב עם דרקן לעולם שלו – להשאיר את גרדה, לא עמד בין ההחלטות הללו.

את שייכת לעולם שלי, אבל היא לא שייכת לו...

שמעתי את היצור שלי נכנס בין מחשבותיי.

"אבל אם אשאיר אותה כאן, איתם..." טרטרת בעצמי ופחד מילא כל קצוות גופי בחרדה. "הם ירצו להרוגה... הם יפגעו בה, כנקמה על מעשיי... על שעצרתי בם ובפולחן המטופש שלהם".

לראשונה מזה זמן רב, דממה מילאה את ראשי. לא שמעתי את דרקן בין מחשבותיי והדבר הביא לי לריקנות מסוימת. הרגשתי בודדה זה הפחיד אותי נורא. הידקתי אחיזתי סביב הקטנה ולקחתי נשימה רועדת, אך מרגיעה.

לא יכולתי להשאירה כאן, חזרתי ואמרתי לעצמי שוב ושוב, אבל גם אני בעצמי לא רציתי להשאר כאן...

אני מבין... שמעתי את היצור לוחש לאוזניי וחייכתי לעצמי בעצב רב. למרות שניסיתי להסתיר את רגשותיי הכואבים, מצאתי שלא הצלחתי לשלוט בקולי הרועד, כנגד המחשבה שלא אראה אותו שוב.

"ומה עכשיו?" שאלתי בכחכוח גרוני, כנגד הדמעות שמילאו את עיניי והגוש שעלה בגרוני.

הקטנה שייכת לך... ואת שייכת לי, הוא חזר ואמר לי בבטחה. **אם כך, היא תצטרף אלינו...**
"אתה בטוח?"

את הרוכבת שלי, הקורבן שלי... לא אשרוד בלעדייך, הילה.

"תודה לך, דרקן." לחשתי לרוח הקרה שעטפה אותנו והתכופפתי קדימה, מצמידה את גופה הקטן של הילדה לעורפו של היצור שלי.

כנפיו בעטו באויר שוב ושוב, כאשר הוא העלה אותי מעלה ומעלה אל השמיים החשוכים, לתוך המערבולת הסוערת שלו.

אפלה כרכה אותנו ברגע שהוא נכנס לתוכה, אפלה וקור. בדיוק כפי שהיה כאשר נפלתי לתוך המערה החשוכה ההיא. אך הפעם, הפעם לא הרגשתי באיום או בפחד. לא הייתה בי חרדה. הכל היה כה רגוע, כה פתוח ומלא בתקווה. ידעתי שלא משנה לאן אלך, כל עוד אהיה איתו, עם היצור שלי – הכל יהיה בסדר.

שלחתי מבט אחרון למטה וראיתי את היער הירוק נבלע לתוך המערבולת החשוכה אשר נסגרה כדלת תחתינו. הרגשתי בגופה הרועד והחרד של הקטנה והעברתי לה את התחושה החמה והשלווה שנתן לי היצור שלי, העברתי לה את ההבטחה שהוא הביא לי ונתתי לה את התקווה לחיים חדשים וטובים יותר.

ישרתי מבטי למעלה ושם בקצה המערה האפלה, בתוך כל הכאוס והשחור הזה, יכולתי לראות ניצוצות לבנים, כנקודות בהירות של כוכבים בליל-השמיים הפתוחים. דלת חדשה נפתחה בפנינו. דלת לבנה של אור ותקווה. דלת אשר תוביל אותנו לעתיד חדש וטוב יותר – אל העתיד הלא נודע.

מוכנה? הוא שאל אותי ברוך.

"אני מוכנה", השבתי לו בבטחה והבטתי על פתח הדלת הלבנה.

האפלה מאחורינו, או אפילו העתיד הלבן לפנינו לא הפחידו אותי כלל, להפך הם ניחמו אותי בחום ואהבה. הם נתנו לי להבין שהוא צדק, כאשר הכוח והחום שלו עטף אותי בבטחה.

לא הייתי עוד לבד. לא הייתי בודדה והיה לי את דרכן, היצור שלי. הוא היה שלי, יכולתי להרגיש זאת בעצמותי, בלבי ואף בעומקי-נפשי.

אני הייתי שלו והוא היה שלי זה הרגיש לי כמו משהו נצחי – אנחנו היינו נצחיים.

הסוף

מכתב לקוראי הספר

שלום לכם קוראים יקרים,

שמי שושנה יוסופוב ואני המחברת של הסיפור הנפלא הזה. אני בת 26 וגדלתי בעיר עכו, לפני שעברתי לראשון-לציון בכדי להגשים את חלומי וללמוד אנימציה וקולנוע בתל-אביב. התחלתי את מסע הכתיבה שלי בגיל צעיר מאוד וההוכחה לכך היא הספר הראשון שהוצאתי לאור בגיל 16, "הפנינה השחורה" – ספר אשר בסופו של דבר צירף אותי לאגודת הסופרים של ארץ ישראל.

תחילה, עליי להוסיף ולומר כי כתבתי את הסיפור הזה במהלך 30 יום, כחלק מאסופת הסיפורים של "היה יהיה" שנערך כל שנה בסוכות. וכיוון שלא התקבלתי לאסופה ההיא, החלטתי לקחת על עצמי את היוזמה ולהפוך את הסיפור הזה לספר.

במהלך הימים בהם כתבתי את הספר הזה, שמעתי את הקונצרט הנפלא של סטרווינסקי, ולכן גם החלטתי לקרוא ליצירה שלי *פולחן האביב*, כהומאז' לשם-יצירתו. למרות החיבור בין הנושאים מאחורי היצירות שלנו, הסיפור שלי הגיע ממקום אחר לחלוטין.

פולחן האביב שלי, בא מתוך סצנה שדמיינתי בראשי, בה נערה מובאת לקורבן בפניי השמש ובמקום לעלות בלהבות – היא בוערת והופכת לאל-השמש בעצמה.

אני מקווה שבאמת נהנתם. כיוון שאם הגעתם הנה, משמע שהסיפור נתן לכם משהו, או להפך בזבזתם את זמנכם עליו. אשמח גם לתגובות או הערות כלשהן בעמוד הפייסבוק שלי, או אפילו תמונה באינסטגרם שלכם עם האשטאג **#קורבןהאביב_הספר** ו\או עם שמי **shosh_yu@**.

התמיכה שלכם, בסופו של דבר, יכולה לעזור לי להוציא את הספר לצומת ספרים ואף סטימצקי. אם מתחשק לכם אפילו להוסיף ביקורת בעמוד הפייסבוק שלי, אני אשמח מאוד. כנסו לפייסבוק לדף **ArtOfShosha** וכתבו תגובה או ביקורת כלשהי, באשר היא.

תודה רבה לכם על התמיכה שלכם,
בכבוד רב,

שוש

מה יכול להיות גרוע מלהיתפס ולהיזרק
לתוך כלוב, אולי להיות מוקרב לאל השמש?
הדבר האחרון לו ציפתה הילה בבוקר ההוא,
היה להיתפס ביער הצפוני ולהפך לקורבן-
האביב וכעת כל אשר נותר לה, זה למצוא
דרך כלשהי לצאת מין המצב הנוראי הזה,
גם אם זה אומר להשתמש בכוחות, אותם
אסור עליה להשתמש.

"לא כולם שורדים את הלהבות,
אבל מי שכן, הופך לרוכב...
בדיוק כמוך."